

Unge helte og heltinder fra alle tider og steder

Unge helte og heltinder fra alle tider og steder I

Henrik W. Bendix ©
Illustereret af Sara Kappel Coslovi ©

Fra ghettoen til MTV

'I took da big fella out, before he'd do me in – Yah, I took da big fella all out, before he did me in – '

Isam!

Kom nu Isam!

'So, don't You fuck wimme – ah, don't'

Isaam – sluk nu..

Drengene blev ved med at plage, så jeg satte my man, Iced Soul på hold. Headsettet røg dybt ned i lommen til spilledåsen. Det kunne jeg ikke risikere at miste.

De andre var allerede rundt om hjørnet og på vej tværs over det grønne område. Jeg havde sagt *containerne ud for blok V*, så dem sigtede de imod.

Vi er klar, Isam. Vi har det hele med. Du skal bare sige, hvordan vi skal gøre...

Kan sådan nogle perker-unger da heller ikke klare noget som helst selv? Det er ladt. Der sker ikke noget, hvis ikke Isam, the man tager fat.

Lille Rasheed, som boede lige under mig, stod med tændvædsken og strintede forsigtigt på den klud, han var i gang med.

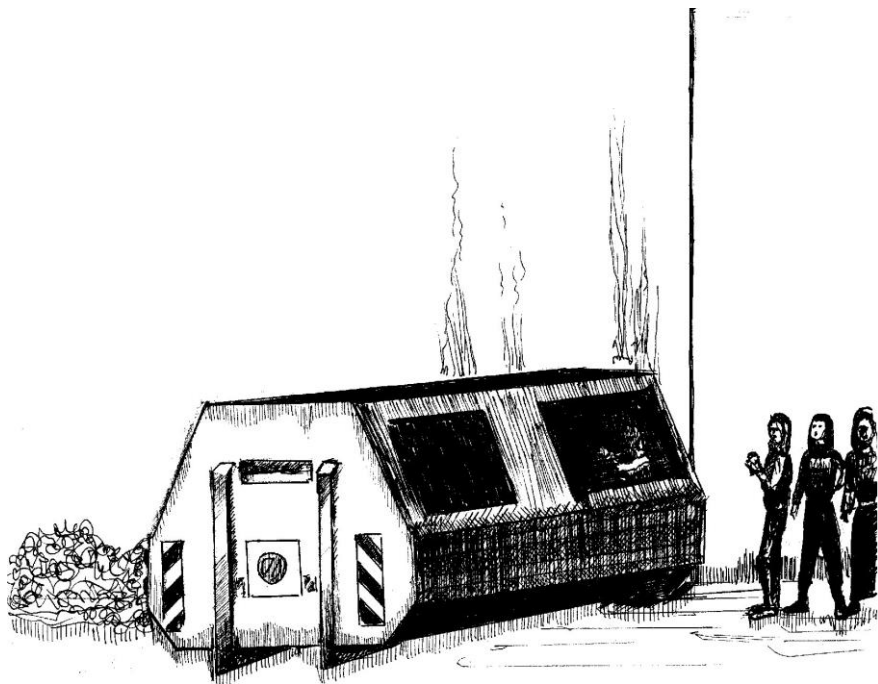
Kom nu her! Hold kluden, så klarer jeg resten.

Jeg rev flasken ud af hånden på ham og gav virkelig kluden en omgang, så det dryppede fra den i løbet af et øjeblik.

Hvad med jer andre? Har I sørget for at gøre nogle aviser eller noget klart i containerne?

Vi kan ikke rigtig nå...

Så må I sgu' hoppe derind, hvis der skal ske noget. NU!

Ismail, en lang og tynd, kulsort fyr og Kemal ovre fra de høje blokke så på hinanden og lukkede de to store låger lidt op.

Man kommer til at lugte af det....

Bullshit! Hvis vi skal slå de sorte svin, må I gøre, som jeg siger.

Jeg holdt den ene låge og Kemal den anden. Det blev sjovt nok Ismail, der hoppede ind og rodede op i en masse plastik.

Ali, som vist nok 'boede' et eller andet sted ovre i Basaren, var selv hoppet ind i den anden container. Han havde straks fundet noget emballage fra en fladskærm eller noget. Man kunne høre ham rumstere derinde. Der begyndte allerede at sive røg ud fra containeren.

Hov, my man, du skal stå uden for og smide kluden derind. Ellers bliver det for farligt. Du kan blive røgforgiftet på nul komma fem.

Ali var ellers en kvik fyr, men ind imellem lige modig nok.

Jeg turde ikke vente længere med den anden container, når røgen allerede væltede ud af Alis container. Jeg lod den ene låge stå åben, skyndte mig at tænde Rasheeds klud og smide den ind bag ved Ismail, der var ved at hoppe ud.

Vi blev hængende for enden af blokken et par minutter, til vi var sikre på, at ilden havde fået godt fat i begge containere.

Walla, så er det bare op til broen, kids og være klar med missilerne.

.....

Bortset fra et par hellig-ånder i lange, hvide kjortler på vej hen mod krydset ved basaren, var der ikke et øje at se. Det var allerede godt mørkt. Vi fyldte lommerne med nogle af de store skærver, der var til overs fra vejarbejdet, sneg os op på midten af den smalle gangbro og ventede.

Det varede nok fem minutter, før vi kunne høre sirenerne i det fjerne. En sænket BMW med en fed subwoofer-lyd gled forbi under os. Ellers var der ikke meget trafik ud over en bybus, som vi ikke gad gøre noget ved i aften. Der var noget vigtigere på vej.

Hvad nu, hvis de tager den anden vej i aften?

Ali så ærgerlig ud ved tanken om, at vi skulle blive snydt for vores mål.

Det gør de ikke, for der er vejarbejde dernede. Brandbilerne er simpelthen for brede og for tunge til at komme igennem der.

Lyden af sirenerne kom ikke nærmere, men bevægede sig snarere ud af hovedvejen bag os. I løbet af kort tid var de ikke længere til at høre.

Shit! Svinene prøver alligevel at komme uden om!

Ali rejste sig i ærgrelse og sparkede til en af pladerne i gangbroen. Det gav et spjæt i en olding med kalot, som skulle til at gå over broen.

Walla, gå hen til lyskrydset, bedstefar.

Jeg rejste mig også og gik frem mod manden, samtidig med at jeg vinkede ham væk. I første omgang fattede han vist ikke, hvad jeg ville; men pludselig var han med. Han vendte lynhurtigt. Han holdt samtidig hånden op for siden af ansigtet, så han ikke kunne se os.

Nu var sirenerne der igen!

Yes! Svinene er vendt om! De kan jo ikke komme igennem, præcis som jeg sagde. På plads, Ali!

Husk hvad jeg har sagt. Vent til de store brandbiler er der. Hvis der er politibiler, lader I dem bare komme forbi.

Nu kunne man se de blinkende lygter og lanterner på det første køretøj – en politibil. Derefter kom en lille rød bil; men så var den rigtige brandbil der.

Vi rejste os alle på én gang og begyndte at slynge de skarpe skærver ned mod ruderne. Der lød en masse bump; men ellers skete der ikke rigtig noget. I løbet af et øjeblik var bilen forbi.

Men denne aften var vi 'heldige'. Der kom en brandbil mere lige bag ved. Heldigvis havde vi flere skærver.

Denne gang blev det en fuldtræffer. Den første sten ramte forruden lige midt for. Ruden blev øjeblikkelig mælkevid, så chaufføren måtte sætte farten og køre ind til siden.

Det var vores tegn.

Vi slap, hvad vi havde i hænderne og styrtede tilbage på broen til den modsatte side af vejen, hvorefter vi spredtes til alle sider.

Vi mødes i hulen i morgen!

Jeg nåede lige at råbe det, inden den første betjent fra den efterfølgende politibil var ude af bilen og på vej op på broen fra den anden side.

Yes! Vi fik de sorte svin!

.....

Der var stille på en mærkelig måde, da jeg kom hjem et smut næste eftermiddag. Fjernsynet var slukket.

Er I syge eller noget?

Jeg havde været i skole nogle timer, men opgaven i de sidste to timer havde jeg afleveret i løbet af 10 minutter. I stedet stppede jeg over i basaren, for at se, om Ali hang ud der.

Orv, sygt nice! Et missil og de var über nede. Hvad siger de i nyhederne?

Sygt lidt. De tør ikke indrømme, at de ikke kan gøre noget.

Vi havde snakket lidt om vores held den forgående aften. Da vi skiltes, aftalte vi at mødes senere på eftermiddagen.

Mange af fyrene, der som altid hang ud foran basaren, havde givet os nævehilsner.

Isam, my man!

Respekt, Ali.

Store Ali gav mig high-five, da jeg gik forbi.

Jeg skubbede døren til stuen op, da der ikke rigtig var nogen, som svarede. Køkkenet var tomt.

Goddag Isam. Vi vil godt lige tale lidt med dig.

Betjentdamen rejste sig fra sofaen, hvor hun sad sammen med min mor. Hun så bekymret op, mens hun hele tiden vred sine hænder.

Isam er en god dreng. Jeg er sikker på, at han ikke har gjort noget.

Det korte af det lange var, at de ville have mig med på stationen for at forklare, hvad jeg havde lavet aftenen forinden. Nogen havde åbenbart sladret om, at de havde set os ved containerne eller gangbroen omkring det tidspunkt, hvor brandbilerne skulle passere.

Nede på stationen var vi igennem det helt store show. Fotografering, fingeraftryk, afhøring. Hele svineriet. Så var jeg blevet sat til at vente, fordi nogen - vist nok fra Kriminalforsorgen - ville tale med mig.

Isam, politiet har en temmelig god sag, og du er gammel nok til at komme i retten og blive dømt for den. Det er temmelig alvorligt. Du står til at komme i fængsel.

Du er heldigvis også ung nok, og da det er første gang, de for alvor har noget på dig, kan vi også tilbyde dig et alternativ.

Et 'alternativ'?

Ja, der er en anden mulighed. Du kan erkende, at det var dig, der stod for overfaldet på brandbilerne. Hvis det bliver en såkaldt tilståelsessag, kan du få tilbud om samfundstjeneste.

.....

Det var sådan, det gik til, at jeg en måned senere, mens alle andre på sommerens svedigste weekend var taget til stranden for at grille, måtte møde op på teatret nede i centeret. Jeg skulle være medhjælper på en forestilling, som nogle meget pædagogiske pædagoger ville lave om forholdene i ghettoen.

Et par af pædagog-pigerne stod og fumlede med lydudstyr, som de vist ikke havde meget begreb om.

Hej! Vores lydmand har barnets første sygedag, så vi prøver selv at rigge til. Det har vi vist desværre ikke ret god forstand på.

Hey - chill - Lad Isam C på det - Han er jeres mand til alt det praktiske -

Jeg kunne ikke lade være med at give damerne en smagsprøve. Det var vel en forestilling, vi skulle lave.

Wow for en præsentation. Så er vi ligesom i gang.

Pigerne stod og strittede med poten fremme. De havde vist glemt, at de var på besøg i ghettoen.

De næste dage var der en masse surt arbejde med at indrette scenen og de andre lokaler i teatret. Det hele skulle bruges. Det var sygt kedeligt og pædagogerne – eller 'spillerne' som de kaldte sig – kommanderede rundt med os alle sammen.

Det gik fra skidt til shit, da vi kom i gang med selve forestillingen. De havde ikke skrevet noget ned. Det var os, der skulle komme med stoffet, sagde de.

Mand – totalt lamt!

*Hvis vi skal lave fucking teater, så skal vi sgu' da have nogen roller, nogen tekster og noget musik, mand. Ellers er det sgu' da ikke teater. Så er det bare gruppearbejde og knokleri med at flytte kasser og lægge kabler – nærmest ligesom i skolen. **Det** gider vi ikke – og slet ikke i sommerferien.*

Jeg var heldigvis ikke alene. Man kunne lynhurtigt fyre op under Raisa og Jamona, et par af de bitches, som pædagogerne også havde fået fingre i.

Prøv lige og hør her. Det skal jo være autentisk. Det bliver det ikke, hvis vi har skrevet al ting i forvejen. Vi må hjælpes ad med at få jeres historier frem og ligesom ud over rampen.

'Autentisk'?! Tager I pis på os? I lovede, at vi skulle lave rigtigt teater. Spille for nogen, måske komme i TV og sådan. Det sker sgu' da ikke, hvis vi bare selv finder på noget.

Hvor ved du det fra, Jamona? Du har nogle gode historier. Du kan synge, og du er ikke bange for nogen og noget. Hvorfor skulle du så ikke kunne gå på scenen og vise dine historier?

Hvem gider måske gå i teatret og betale penge for at se Jamona og nogle andre crazy bitches skabe sig på scenen. Ja, jeg gjorde ikke...

Det er jo der, vi kommer ind. Vi sørger for, at du ikke skaber dig men fortæller en historie, andre gerne vil høre. Vi laver musik, og vi sørger for at nogen hører om vores teater, så vi kan sælge nogle billetter.....

Pædagog-damen så bedende rundt på os, den unge ghetto-crowd, som bare olmede igen og surmulede. Hun var for resten temmelig smuk, selvom hun nok var over 25.

Okay. Vi må lige chille lidt. Vi mødes i morgen ved samme tid, hvis vi er med på den, okay?

Det var lidt smart sådan på den måde at få tid til at komme ud at grille med de andre. Samtidig kunne vi lige vise pædagog-damerne, hvem der bestemte her i ghetto'en.

Så siger vi det, Isam. Forhåbentlig er vores lydmand så også klar. Men husk nu at komme, Isam og Jamona, ellers.....

Nå ja, måske bestemte de alligevel også lidt; men vi lod os ikke mærke med det. Vi stak hænderne i lommerne, drejede kasketten og jazzede ud af teatermørket – ud i det almindelige, århusianske solllys.

.....

Det med at Jamona havde nogle gode historier, tog mig et eller andet sted hen.

Jeg havde fand'ne også mange gode historier. For eksempel den om brandbilen, der gik ned. Eller den om min storebror, der var lige ved at komme ind at sidde for voldtægt, bare fordi en dum dansk bitch blev jaloux, da han dumpede hende til fordel for en tyrkisk pige. Jeg kunne jo også fortælle den historie, min mor fortalte om min far og hans oplevelser i flygtningelejren tilbage i Libanon. Eller historien om mine små søskende, tvillingerne, hvor Muhammed var en rod og lignede mig og min storebror, selvom han kun var syv, mens Jaziza var dygtig og var foran i skolen i alle fagene, ligesom sin tante.

På bagsædet på vej ud til stranden begyndte jeg at lege med nogle bidder for mig selv.

.....

'Vi hang ud på leger'n, da pæda-bitchen kom forbi.-

- *hun sagde 'hey guys, er I med på et show?'*
- *Vi sagde 'hey gog, sig hvad du vil, og vi skal vise dig et spil'*

Cool! Fedt perker-rap!

Sådan Isam, nu kører det. Man skal åbenbart gøre dig lidt sur, så tager du dig en tur. Det skal jeg huske.

Pædagog-damen var helt oppe at køre. Hun kunne slet ikke slippe igen. Det var sygt klistret – men også sygt lækkert. Hun kunne godt lide det, vi lavede, selvom vi talte 'gangsta-sprog'. Det var nok mest fordi, vi var kommet i gang og viste, at deres ide måske ikke var helt off.

Jeg jakkede løs hele dagen og den halve nat. Aldrig i mit liv har jeg skrevet så meget – og så endda mine egne tanker og historier. Helt vildt. En stor del af tiden troede jeg, at Iced Soul var mødt op i min krop. Jeg kunne ikke helt fatte, hvor alle de ord kom fra.

Rehab-teatret – det var sådan de kaldte det - betalte også løn for det praktiske arbejde, vi lavede for, at forestillingen kunne komme op at køre. Det var fedt at lave musik og optræde med sit eget stof samtidig med, at man arbejdede hårdt for at bygge det praktiske op - og tjente penge!

Det er godt – rigtig godt Isam. Måske skulle du skære lidt ned på gangster-tonen. Ellers lukker ørerne hos mange af dem, vi gerne vil have til at få et andet billede af ghetto-crowden.

Ja, og måske skulle du prøve at skifte beat lidt oftere. Jeg prøver lige at lave nogle til dig, som vi kan prøve af i morgen.

Selv deres kritik kunne ikke få mig ned med nakken. Den smukke pædagog-dame var fuld af ros, og jeg havde min egen musikskriver, der lavede nye beats til mig – og bedre end dem, jeg selv kunne finde på.

Allerfedest var det nok, at Raisa lige så stille havde fået et crush på mig. Hun var ellers en stenhård bitch – russer eller noget. Ja, hun var lige præcis en *bitch*; men når hun hørte mig rappe igennem forestillingen blev hun blød og stille, og de der smalle øjne blev store og grønne som grønthandlerens skilt ovre i Basaren.

Hun havde vist en eller anden stodder, som hun datede med. De andre sagde, at det var *on-and-off*. Et skænderi med knivstikkeri imellem de to havde været lige ved at få hende på Jamonas og mit hold af unge med en samfundstjeneste-dom.

Lige nu var hun helt frivilligt med. Pædagogerne havde et godt øje til hende, for hun var sygt cool på en scene. Hun sang totalt nice. Raisa sugede ligesom alles blikke til sig, bare hun stod et eller andet sted på scenen. Lysmanden sagde, at projektøren elskede hende. Det var også derfor, at hun fik så meget opmærksomhed – og at jeg begyndte at lægge mærke til hende.

.....

Prøv lige at se – nigger!

Jeg var på vej hjem fra Basaren, og det var sent. Jeg havde hjulpet Ali med at indrette sig i den ny butik, hvor han var begyndt at arbejde for nogle dage siden.

Som sædvanlig gik jeg i mine egne tanker og prøvede at forbedre et rap, som var blevet kasseret ved dagens prøve.

Pludselig træder den her syge stodder frem fra skyggen på bagsiden af Basaren. Der er ellers ikke et øje på parkeringspladsen. Han er tynd og kronraget, har stor ring i øret og en grim, blålig tatovering på den magre hals.

Chill nu, mand!

Jeg må indrømme, at han tog mig uforberedt. Da jeg så kniven glimte svagt i lyset fra en enkelt gadelygte, kan jeg bare huske, at han pissede mig af. Jeg havde ikke tid til et gangsta-opgør. Vi havde en forestilling kørende, og den skulle ikke crashes af en eller anden nutty russer, som var helt oppe at køre på et eller andet shit.

Du tror vist, du er en cool nigger. Superstjerne fra 8210! Ha! Du er en latterlig, syg lille nigger-dreng, og du skal ikke lege med de voksnes damer. Kan du forstå det?

Okay. Det var åbenbart Raisas on-off kæreste, der var blevet jaloux.

Jeg ved ikke, hvad du snakker om mand; men pas lige på med den der kniv. Nogen kunne komme til skade.

Mine hænder røg automatisk op foran ansigtet, fordi han stod uroligt og stak ud efter mig, mens han talte. Da hænderne røg op, troede han jeg flexede og røg på mig.

Pas på med det dér, abekat. Du gør mig nervøs.

Jo, tak. Nervøs! Hans springkniv var røget lige igennem min højre hånd! Jeg blev pisse-bange. Han blev vist også lidt forskrækket; men han skyndte sig at udnytte situationen.

Sådan går det bange abekatte, der spjætter for meget. Tag det som en advarsel. Du må vist hellere trække dig fra rehab-teatret og tage din tur i skyggen. Det vil være sundest for dig. Hvis jeg ser dig i nærheden af min dame én eneste gang, så er det helt slut. Go'nat. Bye-bye nigger boy! Kan du forstå det?

Der var ikke så meget at tage fejl af. Skinheaden gav mig noget andet at tænke på. I første omgang en hånd, der var begyndt at dunke, som om der var en sub-wooper indeni.

.....

Hvordan er det, din hånd ser ud! Hvad er der sket?

Det er ikke noget. Jeg hjalp min ven Ali i butikken i går aftes, og der skar jeg mig slemt på en knust flaske.

Brian, musikeren der gav mig nye beats, så virkelig bekymret ud.

Vi har kun en uge, til vores forestilling skal have premiere. Sikke noget shit, mand. Mega sygt shit.

De sagde på hospitalet, at jeg skulle holde mig i ro i mindst to uger, hvis hånden skulle hele hurtigt.

Det er da klart, det skal du, mand. Men det er ikke godt for forestillingen. Slet ikke godt.

Nej, men jeg har også ligeså mistet noget af lysten. Det der teatershit er alligevel ikke mig. Jeg tror, jeg chiller - i hvert fald nogle dage. Ses, mand.

Jeg skyndte mig at dreje om på hælen og daske ud, så han ikke så mit ansigt. Jeg nåede til gengæld lige at skimte hans ud af øjenkrogen.

Aldrig har Brian set så dum og fortabt ud, som han stod der og kiggede efter mig.

De andre var i fuld gang med at øve et af korene, så de opdagede heldigvis ikke noget som helst.

.....

Luk op, Isam! Så luk dog op, mand!

Der var gået nogle dage. Jeg holdt mig mest inden dørene. Hånden var en god undskyldning. De første dage var det lækkert nok at blive vartet op af sin familie, men efterhånden var tvillingerne blevet trætte af det, og min mor begyndte at gøre mig tosset med alle sine bekymringer.

Jeg lå og chillede foran tossen, da nogen pludselig larmede ved døren. Et øjeblik troede jeg, det var den skøre skinhead; men så kunne jeg pludselig høre, at det var pædagog-damen og Brian.

Hovsa, du ser noget sløv ud, Isam. Har du det dårligt?

Njah – det er vist for meget tosse og for lidt teater, er jeg bange for.

Vi har været meget bekymrede for dig – og vi skal jo også rapportere til rehab-programmet, hvordan du deltager. Vi har diskuteret, hvordan vi kunne få dig med i forestillingen og alligevel tage hensyn til, at din hånd skal blive rask.

Nu har Brian fået en lys idé, som vi håber, du er med på.

Vi laver dine bedste raps med dig her i lejligheden på video. Et om dagen, så det ikke bliver for meget, og så får vi dig med i forestillingen på den måde!

Hvad siger du så? Vi kan mærke, at forestillingen ikke helt har det drive nu, som da du var med. Tror du, du kan komme af med det stenede udtryk, og sende nogle af dine gode, aggressive vibes til os via videoen?

Smukke Bettina lagde hovedet lidt på skrå og så på mig med store øjne. Drillede hun eller prøvede hun bare at være flink?

For resten går Raisa også og hænger lidt med næbbet.

Brian så i hvert fald ikke uskyldig ud; men det virkede.

Vi aftalte at gå i gang med det første rap samme eftermiddag.

.....

Det var selvfølgelig slet ikke det samme som at hænge ud med resten af rehab-holdet nede i teatersalen; men det var også lidt fedt, at have et helt team for sig selv. De var bare ude på at få noget godt i kassen – og det var mig, der stod foran den.

Vi jokede og gølede meget undervejs, for at jeg kunne komme op på beat'et i de 4-5 minutter, der skulle komme ud af det. Vi lavede hver gang flere takes, nogle med sjov og nogle med gansta-stilen – altid var min hånd og armslyngen i vejen. Men det var meget rådt. Et enkelt key board, en mikrofon med forstærker og højtaler i ét og to små projektører. Det var alt vi brugte – foruden kameraet selvfølgelig.

.....

Fedt-fedt-fedt!

'Ægte ganster drama skaber ekstra opmærksomhed om unge kriminelles rehab-forestilling i ghettoen'

Jamona og Raisa læste i kor op af morgenavisen, fnisede og gav hinanden high-fives.

Hele ghetto-crowd'en var samlet for første gang i over en uge. Det var dagen efter premieren. I nogen tid var forestillingen lige ved at blive droppet. Jeg var ude – af flere grunde. Pludselig var Raisa også droppet ud et par dage før premieren. Hun forsvandt simpelthen fra jordens overflade.

Dagen før premieren dukkede hun op igen. Hun var ikke særlig vild med at snakke, men til pædagogerne fortalte hun noget med at gå i skjul på et krisecenter, fordi skinhead'en ville smadre hende. Det havde taget politiet et døgn tid at finde ham og bure ham inde.

Hvem, der havde sunget til pressen, kunne vi ikke finde ud af; men det fik i hvert fald alle mulige typer fra medierne til at komme til byen og se forestillingen. En ny 'West Side Story' kaldte de den. Det var vist en eller anden gammel musical fra Vesterbro, de var kommet i tanke om.

Hey guys! Hør sidste nyt. Det her vil I simpelthen ikke tro, før vi viser jer, at det er sandt.

Pædagog-holderet var dukket op, og de var helt ude af den. Bag dem gik min far. Nu blev *jeg* helt ude af den. Det var altså ikke ret tit, min far var uden for en dør. At han var kommet i kløerne på pædagogerne gjorde mig ikke spor rolig. Tværtimod.

For det første går billetsalget helt fantastisk. Vi må forlænge forestillingen, og vi forhandler med et rigtigt teater om, at I skal på turné med forestillingen.

Og for det andet? Jamona var utålmodig.

For det andet snakker de helt vildt i musik-verdenen om, at vi har lavet noget autentisk og samtidig en ny slags drama. Det er nået helt frem til MTV, som har set vores videos med Isam. De viser en af dem i aften, så det er ikke til at vide, hvad det her ender med.

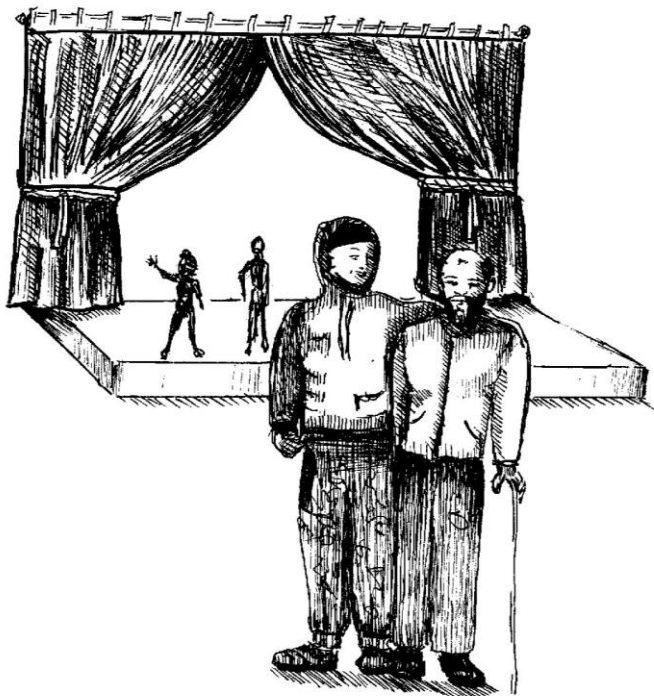
Hvad laver Isams far her?

Jamen, vi mente, at vi måtte have Isams far til at give sin tilladelse til at bruge optagelsen hjemme fra lejligheden på MTV. Ellers risikerer vi at 'krænke privatlivets fred'.

Så hvad siger du, Isams far?

Far så meget lille ud, som han stod der imellem alle pædagoger, musikere og crowden fra ghettoen. Han pillede hele tiden ved det

lille, grå skæg, han endnu havde på hagen. Hans øjne begyndte at løbe i vand. Det kendte jeg alt for godt. Jeg ville ikke se ham bryde sammen foran alle de andre, så jeg skyndte mig hen og tog hans ene hånd.

Kom, lille far. Så går vi hjem i lejligheden og får en kop kaffe.

Men den her gang klemte min far bare min hånd igen. Han hostede lidt og så kom det:

Jeg vil gerne have, at man viser optagelserne på TV. For der optræder en ung mand, som jeg elsker, og som har valgt at optræde for andre i stedet for at træde ved siden af. Det må folk gerne se. De må også meget gerne høre om alle de andre dygtige unge herude fra forstæderne.

Nu var det mig, der fik vand i øjnene; men lige som jeg skulle til at tørre det væk, var der en, der tog min anden hånd. Raisa.

Iced Soul overlod min krop helt til mig selv - og det føltes rigtig godt.

.....

'Askepot' hedder Aziza og bor i Hjørring

Aziza! Psst...

Hvad har du fået, Aziza?

Jeg siger det altså ikke. Vi må ikke hjælpe hinanden til prøven.

Jeg får '1/8' i nr. 9. Gør du også det?

Det siger jeg ikke, har jeg jo sagt. Prøv selv at regne det efter....for det er forkert.

Christina så sur ud. Hun bed sine neglebånd og pillede ved penalhuset.

Aziza bøjede sig igen over terminsprøven og arbejdede videre med de sidste matematikopgaver.

Sofie skubbede opgavehæftet ud til hjørnet af bordet, pakkede larmende sin taske, skubbede stolen ud med bagdelen og skred.

Christina gjorde det samme. Da der endnu var en halv time tilbage af prøven, sad kun tre drenge fra den anden klasse, Aziza og en pige, hun ikke kendte tilbage i skolens gymnastiksal.

De andre hang ud i skolegården, da de sidste kom ud.

Nå, det er godt nok hårdt, hvis man er nødt til at bruge al tiden på de opgaver! Simon fra den anden klasse så rigtig vigtig ud.

Eller også er det bare surt at måtte give op, fordi det er for svært.

Aziza vidste godt, hvordan Simon skulle sættes på plads.

Åh Aziza från Palestiina! Du er så klog så klog – og smuk og snerpet!

Resten af flokken brølede af grin, skubbede til hinanden og vrængede: *Åh, Aziza från Palestiina.*

Turen hjem blev ensom som sædvanlig. Selvom flere andre skulle i retning af boligblokkene for enden af vejen, var der ingen, som fulgtes med hende. Hun var egentlig lettet. Så var der heller ingen, hun måtte forklare, hvorfor hun skulle i supermarkedet på vejen hjem, for at købe ind til sin mor.

Hun var helt sikkert den eneste i 9. klasse, der løb ærinder for sin mor efter skoletid.

.....

Hej, Jeg er hjemme.

Var det svært i skolen i dag, min pige?

Nej, egentlig ikke. Der var masser af tid til at regne de fleste stykker efter.

Uh, du bliver besteeememt læge en dag, eller ingeniør, eller tandlæge... eller SOSU'er på sygehuset, eller måske, hvis du er heeeldig, rengøringsdame. Med dit hoved....

Nasim var også hjemme og blandede sig. Azizas storebror skulle altid drille og specielt, når deres mor var i dét hjørne. Aziza var hendes yndling, fordi hun var flittig og gjorde, som moderen sagde.

Nasim gik på handelsskolen, men ingen vidste rigtig, hvordan det gik ham dér. Han fortalte ikke noget, og deres forældre sagde, at han nu var en ung mand, som ikke længere skulle opdrages, så længe han ærede sin Gud og sine forældre.

Aziza smuttede ind på sit og lillesøsterens værelse, smed sin rygsæk på sengen og gav sig til at chatte lidt.

Vi har fået nyt fjernsyn! Igen.

Azizas lillesøster så ud som om, hun længe havde glædet sig til at fortælle om det. Ikke fordi fjernsynet var nyt og spændende; men for at se Azizas reaktion.

Hvad skal det betyde? Det gamle fejlede da ikke noget.

Det er et Nasim har fået billigt gennem Muhammed. Mor og far fortjener det bedste af det bedste, siger han.

Det er garanteret stjålet, når det er noget, Muhammed har skaffet. Hans fætter kører en stor forretning med hælervarer.

Hvad siger mor og far til det?

De siger også, det er unødvendigt, og at Nasim ikke har råd til den slags. De har spurgt, hvor det kommer fra, og om det er stjålet. Nasim siger, at han har vundet i tips og betalt det med noget af præmien derfra.

Ha, den er god med ham. Han tipper sjældent og vinder aldrig.

Det sagde jeg også, at du vil sige; men det hjælper ikke.

Jeg går ind og siger det til mor. Man kan komme ind at sidde for den slags – også selvom man ikke selv har stjålet noget.

Jeg vil med.

Lillesøsterens øjne strålede ved tanken om, hvad der nu ville ske.

Aziza gik ud i køkkenet for at tage lidt mad. Hun ville helst snakke med sin mor, når Nasim ikke var der. Han hang stadig ud på drengenes værelse sammen med Muhammed.

Muhammed var klam.

Egentlig var han pæn nok, men han var tyk af alt for meget øl og friture. Han kiggede altid mærkeligt på én; men han sagde aldrig rigtig noget – andet end: *Hej Aziza, skal du i skole nu, hils dine forældre fra Muhammed*, og den slags.

Hun fandt lidt humus, et pitabrød og noget baklava i køleskabet. Det tog hun på en tallerken med ind i stuen, hvor hendes mor og mormor så fjernsyn. Der var et eller andet show med en ung præst i meget fint tøj, som holdt en form for gættekonkurrence. Moderen og mormoderen gættede med.

Det er sandelig et stort og fint fjernsyn.

Ja, ja Aziza. Det er det.

.....

Et par uger senere, var det for alvor blevet mørkt og trist i vejret. Det var snart Jul.

I skolen var de gået i gang med årets sidste tværfaglige projekt. Det var noget med at undersøge, hvordan der var på forskellige arbejdspladser i nærheden af, hvor de boede. Egentlig var det spændende. Aziza kunne godt lide de projekter, hvor man skulle ud og undersøge

noget og lave noget praktisk. Denne gang skulle de lave en lille optagelse på video. Ligesom en nyhed til medierne.

Der var bare det, at hun var kommet i gruppe med de tre værste piger i klassen. Aziza havde forsigtigt spurgt, om ikke hun kunne komme i en anden gruppe. Læreren havde sagt, at det var vigtigt også at træne i at arbejde sammen med nye partnere, og hun havde jo aldrig været i gruppe med de andre.

Når det var den tone, kunne Aziza lige så godt droppe at gøre mere ved det.

Guud piger! Nu er I kommet i gruppe med Aziza. Så må vi godt nok til at tage os sammen.

Vil du ikke godt oversætte for mig Christina? Hun bruger sådan nogle svære ord, en lille dulle som mig slet ikke forstår.

Det skulle nok blive godt at lave projekt med Christina, Julie og Heidi!

Problemerne startede allerede, da de skulle vælge, hvad de ville undersøge. Alle havde sin egen mening.

Aziza syntes de skulle bruge projektet til at forberede sig til gymnasiet. Derfor foreslog hun, at de skulle tage ud og undersøge forholdene på gymnasiet og sammenligne med handelsskolen og teknisk skole.

De tre andre vendte det hvide ud af øjnene. Det var et rigtigt dukseprojekt, som de i hvert fald *ikke* gad være med til.

De havde bare ikke noget bedre selv, syntes Aziza.

En af dem ville komme nemt om det ved at besøge hendes mors frisørsalon. En anden arbejdede om eftermiddagen på tanken ude ved motorvejen. Hun var sikker på, at man nemt kunne lave projektet dér. Den tredje mente, at diskoteket på torvet var den helt rigtige arbejdsplads at undersøge. Hun var den af dem, der først ville blive 18 og kunne komme lovligt ind.

De brugte flere timer på at skændes og på at komme med de bedste forklaringer på, hvorfor deres egne forslag, var de bedste. De kom ingen vegne. Enhver blev ved med at holde på sit, indtil Aziza sukkede og foreslog, at de skulle sammenligne arbejdsforholdene på diskoteket og på centralhotellet. To forskellige forretninger i de samme bygninger, der var ejet af de samme mennesker; men de var jo rettet mod hver sin slags publikum.

Sagde jeg det ikke nok? Vi har fået vores team-leder. Aziza er alligevel den klogeste.

Christina var i virkeligheden gruppens leder, og det vidste hun også godt. Med ironien kunne hun både bevare kontrollen og lade Aziza gøre arbejdet med at få gang i projektet.

Næste problem opstod, da de skulle planlægge arbejdet med projektet. Aziza ville helst gøre, som de havde lært. Hun ville læse på nettet om de steder, de skulle besøge, lave et storyboard for deres reportage og så til sidst tage ud og lave den.

Nu er det jo ikke Hollywood det her. Vi skal bare optage nogle fede klip hvert sted fredag aften og så lave nogle interviews, mens vi filmer. Det er jo ikke raketvidenskab.

Det blev selvfølgelig, som Christina sagde.

.....

Den følgende fredag aften mødte pigerne op på Centralhotellet og lavede nogle optagelser fra receptionen, fra restauranten og fra hotellets køkken.

Mens Aziza filmede, gik de andre mest rundt og lod, som om de var vældig interesserede i det, kokkene lavede. Specielt viste Julie og Heidi stor interesse for to af de unge kokkelevers arbejde.

Det fattede Aziza ikke. De skyllede jo bare salat og gjorde grøntsager klar til en forret. Christina snakkede med chefkokken, som hun bestemt syntes de skulle interviewe, selvom han næsten ikke var til at få til at sige noget.

Aziza! Kom lige her over og optag os sammen med kokkene. Vi skal jo have nogle naturlige billeder af, hvad der sker ved vores besøg.

I ville fortryde, hvis jeg gjorde det. I er jo bare mega fjollede. I øvrigt er vi lige i gang med Christinas interview med chefen.

Kom nu bare! Det varer ikke længe, før de skal i gang igen.

Hvorfor skal jeg piske rundt og lave det hele, mens I bare gejler kokkeleverne op??

Det sidste sagde hun ikke, men nøjedes med at tænke det. I øvrigt var hendes ansigt som en åben bog. Alle kunne se, at hun var sur over at blive misbrugt.

Så kan vi da bare gøre det selv.

Heidi var lynhurtigt hende ved Aziza, som sad på hug for at få Christina og chefkokken i en god vinkel. Sådan havde hun lært på deres videokursus sidste år. Derfor var det nemt for Heidi at få godt fat i skolens lille, fine kamera og vriste det ud af hænderne på Aziza.

I er jo færdige nu, ikke Christina??

Joh, jeg tror ikke, vi lige har mere at spørge om.

Heidi var allerede på vej over i den anden side af køkkenet til de andre tre og begyndte at kvadre op om, hvordan de skulle stå, og hvad de skulle gøre.

Hun havde så travlt, at hun ikke så en kok svinge rundt med en gryde med varm fritureolie.

Så pas dog på skøre tøs!

Kokken blev enormt forskrækket og vred. Heidi slap kameraet i bare overraskelse, så det kurede hen af stengulvet. Kokken kunne ikke forhindre, at en stor sjet varm olie røg ud over kanten og landede lige over kameraet.

Voila! Aftenens surprise: friturestegt videokamera!

Den ene kokkelev var hurtig. Julie og den anden kok fnisede. Heidi skreg, og Aziza kunne bare se til med åben mund.

Pokkers! Det var bare ikke godt.

Christiana var først med en kommentar. Aziza prøvede at komme på benene efter at have siddet på hug så længe. Heidi fandt noget køkkenrulle og begyndte at tørre den varme olie op.

Skidt da med olien. Det er kameraet, der er problemet.

Aziza var rasende. Sådan en tåbelig tøs. Havde Heidi da bare ladet hende gøre scenen færdig....

Jeg tager mig af det. Min far gør en masse i video. Han kan sikkert redde kameraet, så vi kan komme videre og ingen opdager noget!

Alle så skeptisk på Christina, men ingen protesterede.

.....

Uheldet med kameraet betød, at de var blevet hurtigere færdige med optagelserne, end de havde regnet med. Nu hvor de ikke kunne lave mere reportage fra hotellet, syntes de andre, at de hellere måtte gå ind og lave noget 'research' på diskoteket forud for deres optagelser dér.

Det var jo fredag, så selvom diskoteket slet ikke var i gang endnu, kunne de jo prøve at hænge ud med personalet så længe, at de kunne redde sig en disko-aften.

Det gider jeg altså ikke. Kan vi ikke aftale en eftermiddag i næste uge i stedet for?

Aziza kunne faktisk godt tænke sig at snyde sig til en disko-aften som 16-årig. Bare for at se, hvordan det er – og for at kunne fortælle om det bagefter. Men det gik aldrig. Det var fredag, og hun skulle være hjemme sammen med sin familie. Hendes forældre var kun gået med til besøget på hotellet, fordi det var vigtigt for deres projekt.

Årh, kom nu Aziza. Vi skal udnytte tiden. Du vil jo også gerne ud og danse. Du kan bare lade være med at drikke noget.

Det går altså ikke. Mine forældre slår mig ihjel, hvis de hører, at jeg har været på diskotek fredag aften.

Det er bare, fordi du ikke tør.

*Du er bare bange for, at der ikke er nogen, der vil danse med dig.
Det kunne være, du havde en chance, hvis du ikke var så snerpet.*

Ja, jeg har i hvert fald ikke lyst til at se ud som en luder....

Det skulle hun ikke have sagt. De andre snøftede hånligt og sendte hinanden blikke.

Luften imellem dem var pludselig gået fra lunken til iskold.

De andre stod lidt og diskuterede, om de skulle gå ind alligevel uden Aziza. Hun stod bare i den anden side af porten og vidste ikke, hvad hun skulle sige eller gøre af sig selv.

Så besluttede de andre sig for at vente med diskoteket. Der var vist gang i en fest hos nogle andre fra klassen. Det kunne de jo checke ud. De SMS'ede lidt frem og tilbage, hvorefter de tog hinanden under armen og skred i retning af festen. Uden så meget som at se til Azizas side.

Ses... mumlede Aziza – nærmest til sig selv. Hun stak hænderne i lommerne på den korte jakke, trak skuldrene op om ørerne og skyndte sig hjemad.

.....

Vil Aziza lige komme med hen på kontoret?

Det var tirsdag morgen, og de var i fuld gang med en engelsk time. En sekretær havde stukket hovedet ind i klassen. Hun talte til læreren, samtidig med at hendes øjne søgte rundt i klassen.

Aziza kiggede forvirret op. Uden at tænke over det vendte hun sig om og prøvede at fange Christinas blik. Men hverken Christina, Julie eller Heidi var til at få øjenkontakt med.

Kommer du Aziza?

Øh, ja. Selvfølgelig.

Hun hostede lidt og rejste sig. På vejen hen ad gangen forsøgte hun at få sekretæren til at fortælle, hvad det drejede sig om; men hun så bare stramt hen for sig og sagde, at det fik hun snart at vide.

Det er meget alvorligt det her. Jeg ved ikke lige, hvor jeg skal begynde.

Viceinspektøren så med store øjne på Aziza, mens hun rettede lidt på nogle ting, der lå på skrivebordet, inden hun gik videre.

Det korte af det lange var, at Christina mandag morgen havde meldt det dyre videokamera, som var røget på gulvet om fredagen, forsvundet. Christina havde været på kontoret på gruppens vegne, fordi deres dansk- og klasselærer var på kursus.

Er det rigtigt, at du har haft det med hjemme i weekenden for at redigere et interview I lavede på hotellet?

Aziza blev forvirret. Det havde jo været meningen; men det var gået i vasken, fordi kameraet var blevet overhældt med olie. Spurgte viceinspektøren, om det var sket, eller om det havde været meningen?

Øh, ja. Altså det var jo aftalen.....

Er det så også rigtigt, at det er forsvundet hjemme hos dig?

Øh, jeg forstår ikke. Det var jo ikke...

Spørgsmålet er vel ikke svært at forstå?

Viceinspektøren rynkede brynene. Hun så stram ud. Som om Aziza allerede var skyldig. De kendte ikke hinanden, for viden var ny på skolen.

Aziza blev forvirret af den måde, spørgsmålene blev stillet på. Det var ligesom at møde en politibil på gaden. Man følte sig allerede skyldig på forhånd og opførte sig derfor mistænkeligt.

Hvorfor havde Christina allerede været på kontoret? Var det fordi, hendes far ikke kunne reparere kameraet? Ville pigerne hævne sig på hende, fordi hun havde kaldt dem ludere? Det havde hun fortrudt mange gange siden. Det var ikke til at tænke klart. Hun hørte vist heller ikke ordentlig efter, hvad viden sagde.

Jeg skal sige dig min pige, der er nemlig nogen, der har set kameraet til salg på det sorte marked. Desværre var det nyt, så vi ikke har nået at få det mærket.

Hvad siger du til det?

Jeg har ikke solgt noget kamera på noget marked!

Nej, men du kender jo én, der hedder Muhammed. Ikke sandt?

Joh..

Muhammed har et rigtig dårligt rygte. Han har allerede fået en betinget dom for hæleri. Han kan jo sagtens have afsat kameraet et eller andet sted i byen. Har du på nogen måde ladet ham få fingre i det? Vist ham det? Fortalt om det?

Nej, men...

Aziza blev rigtig bange, da Muhammed blev blandet ind i historien. Tænk hvis de nu gik til politiet med historien. Så ville de måske komme hjem og se, hvad de ellers havde i huset. De ville sikkert hurtigt finde ud af det med fladskærms TV'et, og så ville Nasim komme i klemme.

Politiet havde før været hos dem for at forhøre ham om et eller andet med Muhammed. De havde truet med, at det blev alvor, hvis de skulle komme igen. Deres forældre ville dø af skam, hvis Nasim kom i fængsel.

Jeg tog kameraet med hjem som aftalt. På vejen igennem anlægget var der et par fyre, som pludselig skubbede mig omkuld og stak af med tasken.

Derfor er det væk.

Jeg har ikke turdet sige noget, fordi jeg var bange for, at man ville tro, jeg havde ødelagt kameraet eller stjålet det.

Aziza kunne næsten ikke tro, hun hørte sig selv sige det.

Viceinspektøren hævdede øjenbrynene.

Det var da noget af en tilståelse. Lige pludselig?

Ja, men sådan er det altså!

Aziza stirrede trodsigt tilbage på viceinspektøren.

Hvis du siger sådan, så må vi jo lade politiet tage sig af sagen. Du skal nok regne med, at de kommer og afhører dig på et tidspunkt.

Det kan de også bare gøre. Må jeg gå nu?

.....

Hvad havde hun gang i?

Ikke bare havde Christina forsøgt at hænge hende op på et ødelagt videokamera. Aziza havde faktisk selv spillet med på løgnehistorien af skræk for at blande sin familie ind i sagen. Måske blev den det alligevel?

Aziza kunne slet ikke tænke klart, da hun kom tilbage til klassen. Hun slog bare øjnene ned og listede stille ind på sin plads. I frikvarteret for hun over til Christina.

Hvad har I gang i?! Hvorfor har I ikke fortalt mig, at I gik til inspektøren? Hvad har I sagt? Har I sagt, at jeg har solgt kameraet til en hælér?

Hov, rolig nu søster!

Jeg troede, vi var i gruppe sammen? Så beslutter man vel også i fællesskab, hvad der skal ske?

Det siger du nu? I fredags var det dig, der ikke ville være med i gruppen. Vil du, eller vil du ikke? I mandags var vi nødt til at gøre noget, da kameraet er helt kaput. Du havde droppet os, og så måtte vi jo selv finde på noget.

Sådan kan det gå, lille ven.

Christina fik travlt med at komme videre. Endnu engang stod Aziza tilbage med åben mund. Ude af stand til at stille noget op.

.....

Det var en aften et par uger efter affæren med videokameraet. Politiet var endnu ikke dukket op for at forhøre Aziza; men hun tænkte konstant på det og sov dårligt om natten af skræk for, hvornår de kom, og hvad der så kunne ske. De fire piger havde gjort projektet færdig. Det var ikke blevet særlig godt, fordi de andre tre og Aziza havde så lidt at gøre med hinanden som overhovedet muligt.

Til gengæld gjorde Christina, Julie og Heidi, hvad de kunne for *ikke* at fortælle noget om affæren på en måde, så det hele tiden var underforstået, at Aziza havde gjort noget frygteligt. De 'beskyttede'

hende ved ikke at fortælle noget, men antydede i stedet for en hel masse.

Derfor passede Aziza mest sig selv. Det blev nogle lange dage i skolen. Hun gik netop og tænkte på det, da hun hen på aftenen skulle sætte sin cykel ned i kælderen. På vej op ad trappen for enden af deres boligblok skulle hun lige til at dreje om hjørnet for at komme tilbage til opgangen. Pludselig hørte hun en svag gråd.

Den forsvandt og kom igen med korte afbrydelser. Ind imellem klynkede personen et eller andet. Det lød som et stort barn. Nu kunne hun høre, at det var vinden, som ind imellem afbrød lyden. Den måtte komme et stykke derfra.

Aziza ville allerhelst styrte hjem i deres trygge, varme lejlighed.

Noget holdt hende fast. Det var så uhyggeligt.

Hun spejdede ud i mørket og kneb øjnene sammen for bedre at se og høre.

Dér var i et glimt en lille bevægelse. En arm i en sort skindjakke spjættede fortvivlet op over nogle buske ved gavlen af blokken overfor.

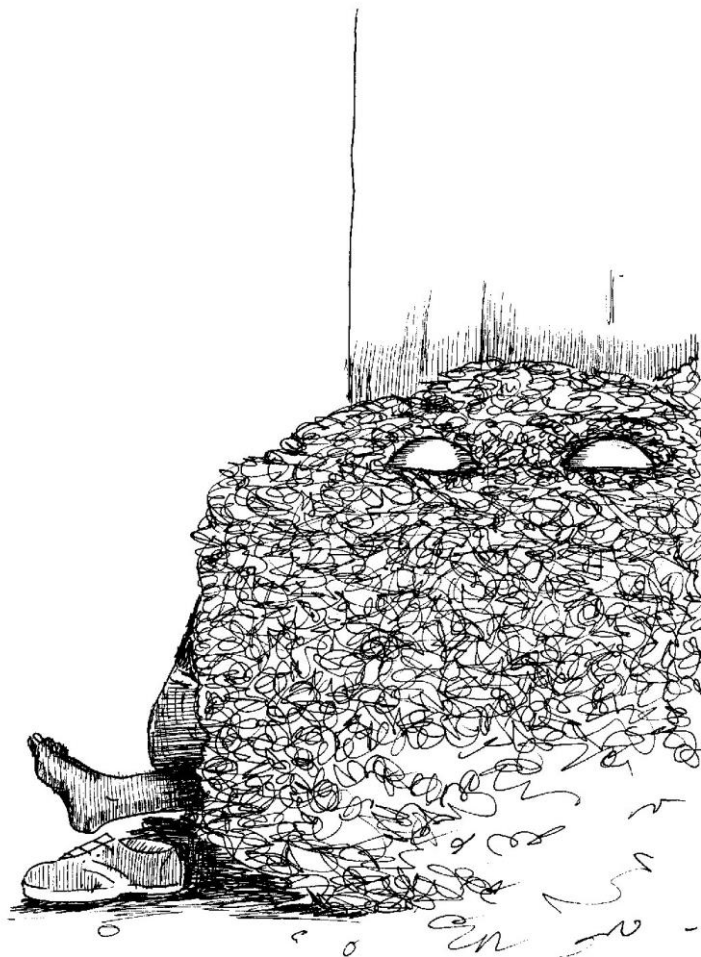
Aziza stirrede derover og rettede øret i samme retning.

Nu kom der igen nogle halvkvalte lyde. Det lød bestemt ikke, som om nogen hyggede sig. Aziza checkede, at mobilen lå i hendes jeans.

Aziza var nødt til at gå nærmere for at undersøge, hvad det var. I ly af mørket kunne hun liste sig ganske tæt på det lille indelukke, der blev omkranset af buskene. Det var svagt lyst op af et søvnigt lystofrør inde på bygningen.

Da hun var helt tæt på buskene ude på den mørke græsplæne kunne hun høre, at der var en del tummel inde på den lille plads. Flere par fødder der skred lidt rundt på de ru fliser.

Hun krøb forsigtigt ind i buskadset for bedre at se, hvad der skete. Knæene kunne næsten ikke bære hende af skræk; men der var noget helt galt, så der var ingen vej udenom.

Vil I ikke nok lade mig gå? Please!

Det var jo ikke min mening. Jeg siger det ikke til nogen, hvis I bare slipper mig.

Sådan leger vi ikke, smukke. Du har selv bedt om det, og du vil jo i virkeligheden gerne.

Aziza frøs til is, da hun kunne se, hvem det var.

Heidi!

Hun syntes nok, der var noget bekendt ved stemmen. Der var tre fyre. Dem kunne hun ikke genkende. Det var ikke nogen, de gik i skole med. De var nok tre-fire år ældre end dem selv. Hun kunne mest se nogle kronragede isser og tatoveringer i nakken og på hænder. Den ene havde smidt cowboyjakken på jorden og de to andre stod og masede med Heidi. Den ene vred hendes arm om på ryggen og forsøgte at holde hende fast over munden. Den anden stod lige foran Heidi med ryggen til Aziza, så hun kunne ikke rigtig se, hvad han lavede; men det var ikke noget, Heidi brød sig om.

Det summede for ørerne, og hun fik en voldsom kvalme. Måske var hun ved at besvime. Aziza kæmpede. Hun ville ikke besvime. Nu fik Heidi sin straf for den måde hun opførte sig på. Tankeløst, egoistisk og udfordrende.

Aziza prøvede at dæmpe kvalmen og forklare sig selv, at det var en slags retfærdighed, selv om det var slemt at se på. Det så ud som om, Heidi ikke havde flere kræfter til at kæmpe imod. Kroppen blev ligesom slap, og hun råbte ikke op mere. Klynkede bare.

Hold ud Heidi! Jeg har ringet efter politiet. De er nok allerede på vej.

Aziza var styrtet ud af buskadsset ud på den mørke græsplæne mellem blokkene. Herfra kunne hun råbe Heidi og fyrene op og samtidig nå hjem i opgangen, hvis fyrene satte efter hende.

Hun skyndte sig at trykke 112 og fortælle kort og stakåndet om overfaldet og adressen.

De siger, de kan være der om få minutter, så du skal bare kæmpe videre.

Hun blev ved med at råbe op, så folk efterhånden begyndte at komme til vinduerne. Nu kunne man vist høre den første sirene nærme sig.

Ja! Det varede evigheder; men de kom nærmere.

Nu var der helt stille ovre på den lille plads.

Havde de slået hende ihjel? Eller stukket hende ned?

Aziza listede tilbage. Der var helt stille. Hun frøs igen til is.....men måtte alligevel liste lidt længere frem
Åh, heldigvis. Nu kunne hun høre Heidi klynke stille.

Hun sad alene med ryggen op ad en af containerne og stirrede på den slidte cowboyjakke, der stadig lå på jorden, mens hun snøftede lidt. Snot og tårer, dryppede ned fra hendes hage. Mascara'en løb ud på kinderne.

Da Aziza satte sig og lagde armen om skulderen på hende, mærkede hun, hvor voldsomt Heidi rystede.

Kom vi i tide eller hvad?

Heidi så op på de to betjente, som nu stod bøjedede over dem. Han der talte, var ikke helt ung længere. Han havde sørgmodige øjne.

Heidi nikkede kun og så op et øjeblik. Så begyndte hun for alvor at tude.

Der er ikke sket noget alvorligt. Jeg blev bare så bange!

De havde nu godt fat i hende i mindst fem minutter, så hun har i hvert fald fået nogle skrammer.

Aziza syntes, Heidi var lige beskeden nok.

Hvad var det for typer? Kendte du dem i forvejen? Kan du give mig navne eller beskrivelser, når du lige er kommet til dig selv?

Det var bare nogle fyre, som jeg havde mødt et par gange og snakket med hende ved døgneren. En af dem hed vist Bo...

Det var i hvert fald heldigt, at Aziza her opdagede det og fik fat i hjælp. Hun har været rigtig dygtig faktisk. Kender I hinanden?

Jah, vi er klassekammerater.

Aziza prøvede at være så neutral som muligt.

Ja! Hun er bare min allerbedste veninde. Jeg har ikke altid behandlet hende pænt; men det er hun åbenbart stor nok til at....

Heidi tudede videre i flere minutter, så ingen kunne forstå et ord af, hvad hun sagde; men det var også lige meget. Nu havde Aziza fået varmen igen.

Oasen der ikke var et fata morgana

Flyt dig lidt, Samir!

Der er ikke plads til flere, hvæsedde han, som en leopard, der beskytter sit bytte.

Jeg har også brug for at gemme mig. Hvis ikke du giver plads nu, opdager banditterne vores skjulested!

Det hjalp!

Samir trak sig til side, så jeg kunne komme ind bag tæppet, der hang ned fra den forladte tøjbod. Den var et godt skjul under banditernes angreb på vores by.

Han spejdede hele tiden ud under tæppet i alle retninger efter, hvor kampstøjen var højest.

Måske kan man ikke sige, at boden var forladt. Dens ejer lå ved siden af; men halsen var skåret over af et præcist hug fra en sabel. Blodpølen var allerede suget ned i den knastørre jord. De andre boder i gaden var smadret, og ejerne var dræbte eller jaget på flugt.

Det var i sidste øjeblik, jeg kom i skjul.

En flok banditter galopperede igennem gaden på deres langbenede kameler. Denne gang svingede de med fakler og satte ild til alt på deres vej.

Hvis I ikke snart kommer ud derfra, bliver I brændt af, ligesom resten af butikken!

Man kunne allerede høre flammerne knitre i de nærmeste stofruller. Vi så os omkring, men kunne ikke forstå, hvor stemmen kom fra.

Heroppe!

Det er her, man skal være, hvis man skal redde sit skind!

Samir havde fået øje på skikkelsen, der stod oppe på hustaget over for. Solen var lige imod, så man kunne kun se omridset af en høj, tynd pige.

Hej, Mariam! Er der plads til flere deroppe?

Hvad tror du selv? Men for at komme herop må I kravle over ligene af købmandens familie. Hvis ikke I skynder jer, når kamelrytterne at komme tilbage.

Vi skyndte os at kravle ud under den brændende bod. Lige bag efter brasede den sammen og sendte et hedt pust af flammer efter os.

Oppe på taget var vi i sikkerhed. For en tid.

Hvordan står det til med jeres familier?

Samir så ned og satte sig på hug i støvet på det brændvarme tag.

Det er mit tag, og det er min familie, der ligger neden for trappen.

Uha-uha. Det er vel nok sørgeligt. Vi må undersøge, om ikke der skulle være nogen overlevende, når det hele bliver lidt mere roligt.

Hvad hedder du?

Mariam så på mig med et alvorligt blik.

Lala...

Og hvad med dig?

Jeg er ovre fra Læderstræde. Jeg var på vej over for at lege med min bedste veninde, Samirs storesøster. Måske hun gemmer sig et eller andet sted i huset.

De tog hende med før. Jeg kunne høre hende skribe om hjælp....

Samirs underlæbe bævede.

Var du også ude at lege, da det skete, Mariam?

Jeg leger ikke. Jeg har mine små søskende at se efter.

Den store pige så hen for sig. Jeg spurgte, hvem hun var.

Min far er købmand. Han handler med krydderier og den slags.

Hvad er der så sket med din familie?

Det skal jeg have fundet ud af. Min far er ude at rejse for at købe krydderier. Min mor døde, for nogle år siden, da hun fik tvillingerne.

Hvem passer jer så, mens han er væk?

Det gør jeg! Men min onkel er smed her i byen, så vi kommer meget hos ham.

Nu havde der været roligt i et stykke tid. Det lød som om, kampene mest foregik inde omkring byens torv.

Nu må jeg over og se, hvordan tvillingerne har det.

Hvor er det?

Hos min onkel ovre ved Nordporten. Det lyder som om, der også er blevet roligt derovre.

Må vi komme med?

Skal du ikke se til din egen familie, Lala?

Jeg tør ikke lige nu, når det brænder så meget her. Så vil jeg hellere komme tilbage senere.

Nede på gaden sneg vi os for en sikkerheds skyld frem til et gadehjørne og kiggede derfra ind i den næste gade, før vi turde bevæge os fremad. En gang, var vi lige ved at blive væltet af et par ryttere, som stormede rundt om hjørnet. På den måde kom vi efterhånden uden om torvet og frem til Smedegade.

Der var død stille i Mariams onkels hus. Røgen steg dog stadig op fra det store ildsted. Da vi kom inden for, sad en ung kvinde og rokkede frem og tilbage med sin baby i armene. Babyen var helt stille. Kvindens tøj og hår var i uorden og meget beskidt. Hun stirrede tomt frem for sig.

Der sidder nogen herude. Er I tvillinger?

Mariam kom til at skribe af glæde, da hun styrtede ud til mig og fik øje på sine to små søskende. De sad og trykkede sig sammen omme bag ved det store ildsted. De var sorte over det hele. Derfor havde det været meget svært at få øje på dem i skyggen under det store træ i gården.

Hvor er onkel?

Han og Mustafa kæmper mod banditterne et eller andet sted i byen.

Mariam bed sig i læben.

Vi må tænke os rigtig godt om.....

Det er for farligt at blive i byen. Banditterne er for stærke. De har snart fået gjort det af med den sidste modstand.

Det bliver mørkt om nogle timer. Min far handler en del med en købmand i en oase et stykke ude i ørkenen. Han siger, at de er så

rige i oasen, at de har råd til deres egne soldater, og derfor slipper de for angreb fra banditter.

Kom, Hassan og Fatimah! Vi må se at komme derud for at være i sikkerhed til far kommer tilbage.

Hvor lang tid tager det?

Min far plejer at kunne komme derud med sine æsler på en dag, hvis han starter inden solopgang og ikke holder for langt hvil om middagen.

Når det ikke var længere væk, ville jeg hellere med i sikkerhed. Jeg var bange for, at det desværre var for sent med min egen familie og vores hus.

Hvis I vil med, må I godt. Jeg kan godt bruge lidt hjælp til at passe på tvillingerne.

Mariam gik ind til kvinden med babyen. Da hun havde været derinde lidt, kom hun tilbage til os. Hun rystede på hovedet og trak på skuldrene.

Tante vil absolut blive med babyen til onkel kommer tilbage. Hvis han så kommer....

Mariam havde taget en vandbeholder og pakket noget mad i et stykke stof, som hun havde bundet sammen til en lille taske.

.....

Vi skal bare følge vejen, der går fra Nordporten og direkte ud i ørkenen. Den skulle føre os til oasen i løbet af i morgen.

Mariam pegede frem for sig på det smalle spor, der snoede sig over den første bakke uden for byporten.

Samir, du må snige dig frem til porten og se, om nogen af banditterne holder vagt dér. Hvis der er fri bane, vinker du os andre frem. Ellers.....finder du nok på noget at sige til dem.

Hvorfor lige mig? Kan Lala ikke gøre det?

Hun er en pige.

Det er du da også!

Ja, men jeg må passe på de små, kan du nok forstå. Kom nu bare af sted. Vi må alle være parate til at gøre noget.

Samir kom omsider af sted. Snart stillede han sig heldigvis i porten og vinkede os frem til sig.

Vores lille flok travede ud ad det stenede spor. Vi var de eneste på vejen. Snart var vores brændende by kun en lille brun klat i horisonten; men sort og grå røg trak en dyster fane op på den flimrende, varme himmel.

Da vi havde gået nogle timer uden at møde et eneste menneske eller så meget som et forladt hus eller et halvtag, som hyrder kunne søge læ under, smed tvillingerne sig på jorden.

Vores fødder gør ondt! Vi vil gerne hjem nu. Må vi ikke godt, Mariam?

Lad mig se på dem engang.

Det er dog nogle fantastiske små fødder, I har dér. Så fine og stærke. Der er tyk hud under dem. Præcis lavet, så I kan gå på det varme grus.

Bare pas på ikke at træde på de skarpe sten.

Mariam havde sat sig på hug og holdt forsigtigt om de ømme, små fødder. Hun kneb kærligt både Fatimah og Hassan i kinden og gav dem hver en lille slurk fra vandbeholderen.

Skal I også have nu, eller kan I vente lidt?

Samir kiggede langt efter beholderen, men sagde ikke noget.

Jeg rystede på hovedet: *Vi kan godt vente.*

Pas på! Samir!

Rør dig ikke. En skorpion ved din venstre fod!

Jeg havde lige set den kravle frem af sit skjul. Dens kraftige hale med den giftige spids var allerede hævet over kroppen.

Fatimah gav sig til at klynke.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Mariam var allerede på vej hen til ham med forsigtige skridt. Hun havde en kraftig sten i den ene hånd.

Langsomt sneg hun sig ind på skorpionen, der også kravlede lidt fremad mod Samirs bare hæl.

Bang!

Den ru sten kvasede det lille dyr. Da hun forsigtigt løftede stenen, så den ikke spor farlig ud længere. Den lignede bare ethvert andet mast insekt.

Samir var stadig helt stiv og turde næsten ikke flytte sig.

Vi må videre, inden det bliver mørkt.

Mariam havde taget tvillingerne i hver sin hånd og traskede fremad. Jeg tog Samir i hånden og trak ham med mig samme vej.

.....

Solen hang som en rødglødende kæmpeskive lige over horisonten. Der var underlig diset omkring den. Det fik den til at stå endnu tydeligere frem.

Vi havde gået det meste af dagen.

Alle havde nu drukket af vandbeholderen. Selvom min mund føltes lige så tør, som ørkenen omkring os, lod jeg være med at bede om

mere. Jeg lod også være med at fortælle, hvor træt og sulten, jeg var.

Man kunne let se, at det var alle de andre også.

Ingen sagde noget. Vi havde nok at gøre med at holde os på benene på trods af den brændende hede. Ind imellem gik vi galt, fordi vi ikke opdagede, at vejen gik en anden vej end os. Den kunne være helt væk et stykke. Så måtte vi ud og lede i alle retninger, for at finde fortsættelsen.

Se støvskyen! Er det banditterne?

Hassan pegede vildt frem ad vejen.

Ja, skynd jer ned bag klipperne i hulningen. De må ikke få øje på os.

Mariam gav med træt stemme sine hurtige kommandoer. Alle var med på, at det var hende, der bestemte. Specielt når der var fare på færde.

Vi glemte alt om skorpioner og slanger. Trykkede os bare ind til klipperne, selvom de var ru og gloende varme.

Der skete ikke rigtig noget. Man kunne ikke høre hestehove eller råb. Heller ikke mærke gungren i jorden eller høre skramlen af våben og seletøj.

Forsigtigt listede Mariam sig frem for at se efter.

Jeg kan næsten ikke se noget!

Det må være en sandstorm, Hassan fik øje på. Så kommer vi vist ikke videre lige nu!

Det blev hastigt mørkt. Dels på grund af sandstormen, og dels fordi solen var gået ned.

Vi er nødt til at blive helt tæt sammen, så længe stormen raser. Lad os lægge os her i læ af klipperne.

Mariams stemme rystede; men ingen af os andre havde bedre forslag.

Vinden hylede og piskede sandet rundt. Det stak som tusind små nåle i vores hud, der var øm fra en hel dag i den skarpe sol. Fatimah og Hassan holdt om hinanden og småklynkede.

Vi var helt alene i verden.

Mørket og vindens hylen gjorde det hele meget uhyggeligt. Vi brugte noget af tiden til at spise den mad, Mariam havde taget med; men den holdt ikke længe.

Nu havde vi kun en halv beholder vand tilbage.

Jeg kom vist også til at græde lidt, selvom jeg ikke tror, nogen af de andre kunne høre det i stormen. Så mærkede jeg en hånd klemme min skulder lidt. Det var Mariams. Helt alene var vi ikke.

.....

Vi måtte alligevel have sovet, for pludselig ramte solens hårde stråler os, uden at vi havde opdaget det.

Sandstormen havde lagt sig, og solen stod allerede højt på himlen.

Vi måtte videre; men.....vejen var forsvundet!

I løbet af natten havde sandet fjernet de små spor, der viste vejen fremad mod oasen.

Hvad skulle vi nu gøre? Vi kunne hverken finde vejen frem eller tilbage.

Øh...vi må kunne regne retningen ud fra klipperne her, hvor vi skjulte os.

Mariam var kravlet op på en af dem og spejdede ud i alle retninger for at få øje på et eller andet spor. Der var ikke rigtig noget. I stedet prøvede vi at huske, hvordan de store bakker havde ligget i forhold til vejen, og hvor solen havde stået, før stormen havde overfaldet os om aftenen.

Skulle vi ikke hellere gå tilbage til byen? Den ved vi da, hvor er.

Samir så på Mariam med blanke øjne.

Gør vi? Så vis du vej.

Mariam var ikke sur. Hun havde sat sig og dinglede lidt med benene ud over den lille klippe.

Hassan traskede lidt ud af den retning, han troede vores by lå. Snart stoppede han op og traskede så i en anden retning. Heller ikke her fandt han vores vej, så han kom snart tilbage til os andre.

Fatimah og Hassan var begyndt at lege med nogle småsten, mens vi andre prøvede at finde en løsning.

Jeg foreslår, at vi fortsætter mod oasen i den her retning.

Mariam havde igen rejst sig og pegede mod nord i forhold til solens bane.

Så finder vi det højeste punkt i den retning og går derop for at finde spor af vejen.

Er vi der så snart?

Fatimah så bedende på Mariam. Hun var storesøsteren, og hun plejede altid at finde en løsning på deres problemer.

Vi er nødt til at gå endnu en halv dag, før vi kan være fremme; men så er vi der helt sikkert også.

Mariam prøvede af al kraft at lyde sikker.

Hun rev stofstykket, der havde været vores taske med mad i mindre stykker, vædede dem forsigtigt med lidt vand fra beholderen og gav os hver et stykke, så vi havde noget køligt til at beskytte hovederne mod solen. Så hængte hun beholderen med vores sidste rest af vand over skulderen.

Klar til afgang!

Med matte ben og slappe arme fortsatte vi vores rejse. Det varede et godt stykke tid, før vi nåede noget, man kunne kalde et højt punkt på ruten.

Vi slæbte os langsomt op på den stenede bakke. Lige så snart vi var fremme, smed alle på nær Mariam sig udmattede i støvet. Mariam gav sig til at spejde i den retning, hun mente, vi skulle.

Der! Der!

Jeg kan se den! Jeg kan se oasen!

Samir sprang op og pegede.

Jah, det kan godt nok se sådan ud.....

Mariam kneb øjnene sammen til smalle sprækker og stirrede i den retning, Samir pegede. Vi andre var også kommet på benene. Alle kneb vi øjnene sammen.

Luften var diset og flimrede af varme.

Det var svært at se, hvor ørkenen holdt op og himlen begyndte; men derude et sted kunne man se en sø eller en flod. Rundt om den stod der palmer, og nogle mørke skygger mindede om huse, der var bygget sammen.

Hurra! Vi er frelste!

Vi fandt det! Vi fandt det!

Vi andre tog hinanden i hænderne og dansede rundt af glæde til støvet stod op omkring os.

Mariam havde sat sig på hug og tegnede lidt i sandet for sig selv med en finger.

Der er vejen i hvert fald!

Nu var det hende, der pegede. I skyggen af en skarp klippe kunne man tydeligt se en krumning og en lille stenbunke, som markerede vejen. Den var heldigvis ikke blevet slettet af sandstormen.

Så hurtigt vores trætte ben kunne bære os, marcherede vi i retning af vejstykket i håb om at finde mere rundt om klippen.

De gode nyheder gav fornyede kræfter. Da vi nåede klippen og krumningen af vejen, var oasen til gengæld som sunket i det tørre

ørkensand. Der var bare en flad slette, hvor dele af vejen var synlig i den retning, hvor vi troede vi havde set oasen.

Så var det bare et fata morgana....

Mariams skuldre hang.

Hun forklarede, at et fata morgana var en spejling oppe i luften. Måske en spejling af noget, som var der – bare endnu længere væk. Eller også af det vi i vores fantasi håbede på at finde.

Samir sparkede til en sten.

Men vi har jo stadig vejen, så vi må fortsætte ud på sletten.

Endnu engang måtte Mariam tage sig sammen for os alle. Hun rakte begge hænder bagud. Hassan tog den ene og rakte ud til Samir. Fatimah tog den anden og rakte ud til mig.

Sådan fortsatte vi som en lille sandslange fremad den vej, der her på den flade slette var nemmere at følge.

Ud på eftermiddagen måtte de små give op. Deres ben kunne ikke mere.

Lala og Samir! Bliv her og pas på de små. Jeg synes, det ser ud som om, der er noget grønt lidt længere fremme på sletten. Det vil jeg lige undersøge.

Mariam efterlod vandbeholderen hos os. Hun skulle have så lidt som muligt at bære på. Det kunne hun roligt. Vi havde for længst drukket de sidste dråber.

.....

Hvorfor ligger I der og sover – fjolser – når oasen er lige her henne!

Mariam prikkede til os med tæerne. Nu var det hendes tur til at danse rundt.

Det var et rigtigt fata morgana, vi så i morges. Oasen var i den retning, som luftspejlingen viste. Den var bare ned i dalen bag skrænten lidt længere fremme. Der er en flod, palmer og det hele.

Skynd jer at komme med!

Mariam lød så sikker, at Samir og jeg med besvær kom på benene. Mariam tog Fatimah på armen, mens Samir og jeg skiftedes til at bære Hassan.

Snart var vi ved den skrænt, der førte skarpt nedad til en sænkning i ørkenen. Den lignede et bredt leje for en udtørret flod. Midt i sænkningen løb faktisk en mindre flod. Den var omkranset af grønne planter og de palmer, vi tidligere havde set. Bag planterne kunne vi se omridset af en række lave, gulbrune huse med meget små vinduer oppe under tagene.

Da vi kom til husene, var der vagter, som ville vide, hvem vi var, og hvad vi skulle. Mariam fortalte dem på et andet sprog end vores, at vi skulle besøge en købmand i byen.

De nikkede og vinkede os videre mod byens centrum, da Mariam nævnte hans navn.

Vi var helt færdige. Vores hoveder summede på grund af solen, og fordi vi var så tørstige. Benene kunne næsten ikke bære os og slet ikke de to små. Dem måtte vi stadig bære på. Så det gik langsomt med at finde vej og komme fremad i den lille by. Alligevel var det, som om vi svævede en lille smule hen over de støvede gader, for vi var vist i sikkerhed. Menneskerne i byen stirrede mærkeligt på os;

men ingen gjorde os noget, og når Mariam spurgte om vej, fik hun hjælp.

Heldigvis var købmanden hjemme.

Husslaven, der åbnede for os, viste os ind i husets centrale gård. Her sad nogle kvinder i et hjørne og vævede, mens små børn legede omkring dem. Købmanden sad inde i skyggen i det modsatte hjørne af gården på et tæppe sammen med et par mænd, der lyttede til de ordrer, han gav dem.

Da mændene var færdige, vinkede købmanden os hen til sig. Han lyttede med alvorlig mine til Mariams hakkende forklaring. Så nikkede han og klappede hende på hovedet:

Gå I over gården til køkkenet og bed husslaven om mad og drikke og et sted at hvile jer. Det fortjener I alle oven på den farlige og hårde rejse.

Så vendte han sig mod Samir og mig.

Mariams far kan være rigtig stolt af hende. Hun har været en rigtig god storesøster for jer alle sammen.

I er her, fordi hun ikke lod sig slå ud undervejs. Hun brugte sin vision – luftspejlingen – til at lede sig fremad. Undervejs brugte hun sin fornuft i stedet for at give op og kigge bagud hele tiden.

Jeg nikkede til manden, at jeg havde forstået. Derefter så jeg på Samir, der kiggede ned på sine støvede fødder. Han havde også forstået.

Mariam og de to små var allerede ovre ved køkkendøren for at få noget at drikke og bede om mad.

Fra rivaler til brødre

Nå piger, I ville gerne have en godnathistorie?

Det skal I få; men onkel Omar og jeg fortæller den i fællesskab.

Det er rigtig hyggeligt, men hvorfor egentlig?

Vi synes det er mest rigtigt på den måde. Det er vores fælles historie, og I er jo begge vores kære døtre. I er bedstevener, som onkel Abdul og jeg også blev bedste venner. Men det var vi bestemt ikke fra starten. Der var vi rivaler.

Eller i hvert fald konkurrenter, Omar.

Den helt rigtige grund til, at vi fortæller historien i fællesskab, er nu nok, at jeg er nødt til at være her, når onkel Abdul fortæller. Ellers ved man aldrig, hvad han kan finde på at bilde jer små duer ind!

Far, sagde du ikke, at onkel Abdul er din bedste ven?

Jo, men...

Nå, nu begynder jeg altså på historien:

For mange år siden var der en lille by ved den store flod længere mod øst. Byen var ikke nær så stor som vores, og der var slet ikke alle de moderne ting, som vi har nu. Alligevel levede man egentlig godt og for det meste trygt i byen.

I byen boede to drenge. Omar, var en stor og stærk fyr på 12 år. Han var søn af den store købmand i byen. Derfor boede han i et stort hus med mange værelser rundt om den centrale gårdhave. I

værelserne boede hele købmandens familie og hans tjenestefolk. Dyrene og varerne var i et stort hus ved siden af.

Ikke langt derfra, men alligevel i et helt andet kvarter, boede Abdul. Han var også 12; men han var en tynd og senet fyr – lige så høj som Omar, men ikke nær så stærk. Man sagde, at der sad et godt hoved på ham. Hans far lavede forskellige ting for forskellige folk, når de havde brug for det. Ikke fordi han ikke kunne andet; men han brugte en stor del af sin tid på at studere de hellige skrifter og på at vejlede folk, som kom til ham. Derfor nøjedes han med en gang imellem at arbejde for andre. Selvom Abduls familie også var stor, boede de i et meget mindre hus end købmandens. Nærmest en samling skure imellem to mure.

Når de ikke skulle hjælpe hjemme, brugte drengene det meste af tiden på at lege.

Det var nu mest dig, Omar, som havde tid til at 'lege'. Hos os var man nødt til at arbejde hele dagen fra man var lille, forstår du.

Ja, Abdul men hos jer kunne man til gengæld komme i skole og lære noget. Det var en luksus, DU havde lige ved hånden.

Ja, ja far og onkel. Fortæl nu videre. I sagde, det var en spændende historie.

Drengene holdt altid til nede ved floden, ligesom I holder til omkring markedspladsen. Fra tidlig morgen skulle de fleste hjælpe til med arbejdet. Hvis forældrene var hyrder, vogtede de dyrene og drev dem til malkning og klipning. Hvis forældrene var bønder, hjalp de til i marken, hvis forældrene var håndværkere eller købmænd, hjalp man til i værkstedet eller i forretningen.

Men hen på eftermiddagen havde en del af dem fri, og så var det ned til floden. Her skete der altid noget. Store kanoer kom til med varer fra fjerne steder, fiskerne bragte deres fangst til marked og gjorde deres garn i orden. En jæger havde måske dræbt en krokodille og fragtede den ind til byen for at sælge kødet og skindet.

Var der ikke noget at se på, så fandt drengene selv på noget. Drengene fra byen var de fleste. De holdt – for det meste – sammen mod dem fra gårdene uden for byen, mod hyrdedrenge og fiskerdrenge. Enten havde de kampe med dem i al venskabelighed eller også fandt de på alle mulige konkurrencer.

Nogle af drengene fra byen syntes, at Omar skulle være deres anfører. Det var klart: han var søn af en rig købmand, og han var stor og stærk. Men andre drenge syntes, det var klart, at Abdul skulle være anfører. Han var lige så gammel som Omar, og så var han klog. Han

kunne altid regne ud, hvordan de skulle ordne de andre drengeban-
der, eller hvordan man kunne tjene lidt ved at hjælpe de handlende,
der kom rejsende på floden.

En dag viste Omar sit mod og sin styrke ved at svømme fra bredden
ud til en lille ø midt i floden og tilbage igen. Det turde de færreste.
Strømmen kunne være stærk, man kunne hænge fast i fiskegarne-
ne, der var sat ude i floden, eller en krokodille kunne tage en. Det fik
mange drenge over på Omars hold.

*Det kan ikke blive ved, det her. Nu har I to kæmpet den halve som-
mer, og I skiftes hele tiden til at vinde.*

Ahmed på 13 var søn af en café-ejer inde i centrum og den ældste
af dem alle.

*Ja, lad os afgøre det én gang for alle med en konkurrence. I skal
løse to opgaver hver. En der prøver jeres mod og styrke og en, der
prøver jeres kløgt.*

Det var lille Jamils forslag, der afgjorde det. Alle syntes, det var både
spændende og retfærdigt. Jamil havde ingen ben, men til gengæld
en rigtig stor mund. Den brugte han flittigt nede fra det lille træ-
bræt, hans hofter var spændt fast til. Tit endte diskussioner med, at
drene gjorde, som han foreslog.

*Først skal I konkurrere på mod og styrke. I skal foreslå en svær og
dristig opgave, som den anden skal løse. Så skal I løse en svær op-
gave, der kræver klogskab. Vi andre afgør hver gang, hvor godt I
klarer jer.*

I starten så Abdul og Omar vældig friske ud; men efterhånden som
de fik tænkt over reglerne, så de mere og mere alvorlige ud.

Hvad nu, hvis den ene opgave er sværere end den anden?

Abdul var selvfølgelig hurtigst til at tænke det igennem.

Det afgør vi. Hvis der er stor forskel, så giver løsning af den sværeste opgave flest point. Vi bestemmer altså, hvor mange point, hver løsning giver. Den af jer, der får flest point bliver vores leder.

Det er i orden med mig. Hvad med dig, Abdul?

Omar så ham fast ind i øjnene og struttede af selvtilid.

.....

Den næste eftermiddag samledes alle ved floden. Drengene var spændte på, hvad de to kamphaner ville udfordre hinanden med.

Abdul og Omar skal kæmpe til sidste bloddråbe om at blive vores fører! Længe leve den stærkeste og klogeste! Længe leve den stærkeste og klogeste.

Drengene dansede omkring de to, hoppede og råbte. Abdul sad stille på en lav mur langs floden og så alvorligt frem for sig. Omar vandrede stolt og sejsikker rundt inde midt i flokken, mens han blottede sine store, hvide tænder i et bredt grin.

Skulle de virkelig kæmpe til de døde?

De to veninder så med store øjne på deres fædre. Foreløbig var det ikke en særlig god historie at sove på.

Nej, det skulle de vel ikke; men sådan var stemningen. Alle var op-hidsede og brugte store ord, som man måske ikke helt mente.

Pludselig hævede Omar de muskuløse arme mod himlen og forlangte ro.

Kom Abdul, så skal du få en opgave, som du aldrig klarer.

Abdul så ud, som om han var langt væk i egne tanker. Omar måtte gentage sine ord, og det tog lidt af kraften ud af dem.

Langsomt så Abdul i Omars retning og virkede som om, han tænkte efter og først derefter besluttede sig for at gøre, som Omar sagde.

For mig ville det være en let sag; men det er nok for meget for dig. Du skal bare klatre op – udvendigt – til minaretens top og kalde til bøn et kvarter før, præsten gør det ved den første morgenbøn.

Der gik et sus igennem flokken.

Det går aldrig. Han bliver smidt i fængsel.

Nej, inden da falder han ned og slår sig ihjel.

Gud vil aldrig tilgive det.

Sådan stod det på, mens Omar og Abdul stod og målte hinanden, indtil Abdul også hævede armene mod himlen.

Det skal ske. Tro mig. Vi mødes ved moskeen kl. 4 i nat.

.....

En mager hund, der stod og gnavede på et ben, var det eneste levende at se, da drengene mødtes ved moskeen midt om natten. De larmede ellers altid, når de var sammen, men ikke nu. Denne gang hviskede de med ophidsede stemmer.

Han falder ned og slår sig ihjel. Det går aldrig godt!

Hvordan turde du, far?

Hvordan kunne du være bekendt at lokke din bedste ven til at gøre noget, som man risikerede at slå sig ihjel ved?

Han var jo ikke blevet min bedste ven endnu.....

Den sidste, der ankom til pladsen, var Abdul. Han gik med langsomme skridt og sænket hoved. Han så på de andre ud under de sænkede øjenbryn. En for én fastholdt han deres blik så længe, at alle efterhånden måtte se væk eller slå blikket ned.

Den sidste, hvis blik Abdul fangede, var Omars.

Omar. Giv ham en anden opgave.

Det er for farligt.

Det bliver hans død! Vil du have den på samvittigheden?

Omars så fra den ene til den anden. Alle var ophidsede over den umulige opgave, Abdul havde fået.

Vil du have en anden opgave?

Så har jeg jo tabt konkurrencen, ikke?

D-det har du vel.....

Abdul så højtideligt rundt på de andre, nikkede kort og drejede så om på hælen.

Han skridtede over til moskeen, der kun fremstod som en sort skygge. Med katteagtige bevægelser kravlede han op på en sten, der gav

ham afsæt til en lille vinduesåbning. Herfra fik han fat i tagets kant og svingede sig smidigt op på taget.

De kunne se hans spinkle krop krybe hen til minaretens runde tårn. Det var byens højeste bygning, og den blev oplyst af måneskinnet. Som et firben greb Abdul fat om murværket og begyndte sin opstigning. Den førte ham hurtigt om på skyggesiden af tårnet.

Drengene rykkede automatisk sammen ude på pladsen, men i skyggen fra den store gård, som lå modsat moskeen. Ingen sagde noget.

Ind imellem pegede en af dem op, hvor han havde fået øje på Abduls ben eller arm.

Klonk!

Drengene gøs højt og greb hinandens arme.

Det så ud, som om Abduls fod smuttede. Det fik en sten i murværket til at rive sig løs og dumpe ned på taget med den skarpe lyd. Men Abdul fulgte ikke efter.... denne gang.

Der havde været stille i flere minutter, og ingen havde set livstegn fra Abdul.

Kunne han ikke komme videre? Var han pludselig blevet skræmt af højden og turde ikke flytte sig?

Intet skete.

En hane galede i udkanten af byen. Himlen i øst var blevet lyseblå som tegn på, at solen snart ville stå op.

Nåede han det?

Der er ikke andre guder end Gud. Muhammed er hans profet.

Guud er stoor.....

Der var ikke noget at tage fejl af.

Abduls lyse drengestemme lød over byens tage de næste minutter.

Drengene omfavnede hinanden og dunkede rygge af lettelse.

Han gjorde det! Han kunne, og han turde. Var Abdul nu deres kommende leder?

De diskuterede ivrigt, hvordan det var lykkedes Abdul at komme helt til tops, og hvad der nu ville ske ham, når det ikke var den sædvanlige præst, der kaldte til bøn.

Omar sagde ikke så meget. Han bed sig i læben, mens han rodede hånden rundt i det krusede hår.

Endelig!

Nu kom den lange, tynde drengesilhuet ud af moskeen.

Hov!

Der kom en mere.

En anden tynd person i en lang kjortel lagde sin arm om skuldrene på Abdul. Over sin egen skulder bar manden på en stor rulle reb...

Kammeraterne samledes lynhurtigt om Abdul og – viste det sig – hans far.

Snyd! Du har snydt!

Omar spruttede af raseri.

*Jeg kravlede op udvendigt og jeg kaldte til bøn som aftalt. At min far
hejste et reb ned til mig og aftalte det med præsten, kommer jo ikke
den sag ved.*

Abdul grinede over hele sit svedige ansigt og dunkede Omar i ryggen.

Næste gang er det din tur.

.....

Folk i byen var begyndt at snakke om Omar og Abduls konkurrence om at blive fører for de store drenge. Ikke mindst fordi det drejede sig om den rige købmands søn mod den fattige, lærde mands søn. I basaren og på cafeerne væddede mændene om, hvem der vandt. Konerne ved vaskestedet og ved brønden rystede på hovedet og slog hænderne sammen i forfærdelse over drengenes tosserier. De risikerede at komme rigtig galt afsted.

Det har du bare valgt for at hævne dig!

Han bliver smadret.

Det skal gå galt. Enten får tyren ham, eller også gør bonden.

Nu var det Omars tur til at vise mod og styrke. Omar var kendt for tit at gøre dumdristige ting; men dette var det mest dumdristige, man kunne forestille sig.

Abdul havde udfordret Omar til at binde forbenene på egnens største tyr sammen. Alle vidste, at den rødbrøgede tyr, som stod ude hos en

af bønderne syd for byen, var vild og ikke bange for noget menneske.

Den havde sidste år stanget det ene øje ud på sin ejer.

Drengene mødtes uden for købmandsgården den næste eftermiddag. Da tiden var inde, åbnede Omar porten til nabogården og trak en ung ko med sig ud.

Hvad skal det forestille?

Kan du ikke se forskel på en ko og en tyr?

Drengene hylede op og slog sig på lårene.

Grin I bare. I skal snart få at se, hvem der er den naturlige leder.

Koen lod sig villigt trække gennem byen af Omar, og hele flokken af drenge fulgte lige i halen på dem. Omar fløjtede, og koen gumlede, mens de bevægede sig ud af byporten med retning mod syd.

Nogle kvinder, der arbejdede i en majsmark langs vejen, rettede sig op og rystede på hovedet af det lille optog. En stor dreng, en ko og en flok drenge, der råbende og dansende fulgte efter dem.

Omar! Du behøver altså ikke gennemføre det. Jeg synes, den konkurrence er tosset. For min skyld må du gerne være vores fører.

Den går ikke. Hvis du tror, jeg sådan giver op, selvom du snød dig til en sejr, tager du fejl.

Jeg snød ikke! Jeg løste bare opgaven på en måde, du ikke havde regnet med. Men nu har jeg sagt det. Hvis konkurrencen skal fortsætte, så er det fordi, du absolut vil.

Uden for byen var der mere stille. Man kunne høre alle mulige lyde, som drengene ikke var vant til. Fluernes summen var dog den samme, som inde bag byens mure.

Nu var flokken nået frem til den gård, hvor egnens største tyr stod bundet bag et kraftigt hegn.

Hallo! Er der nogen? Jeg har en ko til bedækning.....

Nu er jeg med! Du har vist også fået hjælp af din far.

Abdul satte et snedigt ansigt op. Omar forsøgte at se helt uforstående ud.

Jeg skal nok løse opgaven. Bare vent.

Er her nogen?

Ja, min dreng. Hvad vil du?

En tyk, ældre kvinde viste sig bag den nærmeste hytte.

Min far vil gerne have en kalv fra denne ko og Deres tyr. Han vil gerne betale prisen.

Min søn er ude i marken og kommer først hjem til aften. Så kan du komme tilbage og spørge ham.

Det vil min far blive meget ked af at høre...

Hvem er din far da, at jeg skal bekymre mig om det?

Det er storkøbmanden fra byen.

....Jeg spørger lige min svigerdatter. Det er sikkert i orden, hvis du selv kan klare det.

Ork ja! Du kan se, at alle mine kammerater er taget med for at lære, hvordan man gør.

Kort tid efter dukkede konen op igen og fortalte, at de bare kunne gå i gang. De små af bondens børn kom myldrende ud af husene for at se med. De vidste godt, at tyren var ond og voldsom.

Omar gik hen til indhegningen for at se tyren an. Nu tog han en lang og kraftig lædersnor frem og målte med øjnene tyrens forben. Han lavede en løkke et stykke inde på snoren.

Jeg skal bruge lidt hjælp fra dig Abdul.

Hov, du skal jo løse opgaven alene.

Ja, ja det skal jeg nok. Du skal bare binde tyren fri fra hegnet, når jeg har koen inde i indhegningen og siger til.

Omar trak koen tæt på tyren på den sikre side af hegnet. Tyren snusede kraftigt ind, prusted og skrabede i jorden. Det vigtige var, at koen ikke blev bange eller gjorde det samme. Den blev bare stående helt stille og sænkede hovedet, som om den ville til at æde græs.

Efter lidt tid var Omar klar.

Han trak med besvær koen hen til åbningen i hegnet. Inde i indhegningen bandt han den modsat, hvor tyren stod bundet. Tyren forsøgte straks at komme hen til koen, men snoren, tyren var bundet med, var for kort og trak i den ring, som sad i næsen på den.

Slip så tyren løs, Abdul!

I samme øjeblik snoren blev slap, bevægede tyren sig prustende og snusende over mod koen, der igen lod som om den spiste. Nu sprang den tunge tyr med lidt besvær op på ryggen af koen og begyndte bedækningen.

Det var øjeblikket, Omar ventede på.

Tyrens forben hang ned langs koens sider. Som et firben smuttede Omar ind i indhegningen og listede løkken på snoren rundt om tyrens ene forben. Lynhurtigt bandt han snorens ende fast nederst på den nærmeste hegnspæl.

Herefter var det om til tyrens anden side. Bedækningen var stadig i gang, så han kunne roligt lægge en glideløkke om tyrens andet forben. Den løse ende kom en tur rundt om næste pæl i indhegningen.

Så stillede Omar sig til at vente. Drengeflokken var krøbet sammen bag ham og ventede spændt.

Lidt efter dumpede tyren tungt ned fra koens ryg.

Abdul, så kan du godt binde koen fri og trække den ud af indhegningen igen.

Tyren stod lidt og kiggede. Så fik den øje på det hø, Omar havde lagt ved en pæl lidt længere henne. I samme øjeblik den bevægede sig hen mod høet, strammede Omar snoren, så forbenene blev trukket tættere på hinanden.

Tyren var lige ved at snuble, og da det skete, trak Omar igen. Det gentog sig et par gange, indtil tyrens forben var helt tæt på hinanden. Det tunge dyr brølede, men kunne næsten ikke flytte sine forben.

Tyren slog kraftigt med hovedet og den frie tøjrsnor fløj omkring, så Omar kunne gribe den og igen binde den fast til hegnet i nærheden.

Sådan drenge! Jeres egen Omar den Store har løst opgaven. Ingen kom til skade, og alle er glade.

Ja, i hvert fald koen; men bonden bliver nok sur over, at hans tyr ikke længere kan flytte sig ud af stedet.

Abdul havde et ærgerligt udtryk i ansigtet, men var også lidt lettet.

Hurra! Hurra! Omar den Store og Abdul den Snilde står lige igen.

Nu var det på tide for flokken at komme tilbage bag byens trygge mure, inden bonden kom tilbage og måtte befri sin gale tyr.

.....

Flere og flere i byen fulgte nu med i konkurrencen om at blive fører for drengene. I cafeerne betalte man to gange indsatsen tilbage, hvis Abdul vandt og kun én gang, hvis Omar vandt. Det syntes Omar godt om. De fleste troede på ham. Men nu, hvor resten af konkurrencen handlede om kløgt, steg gevinsten, hvis Omar skulle gå hen og vinde.

Nå, Omar. Det kan godt være, at du har råstyrken, men alle ved åbenbart, at der er mig, der har råkløgten!

Den der ler sidst ler bedst, ved du nok!

Uha, uha du kender nok de gamle historier, hvad!

Kom nu bare i gang med at give mig den anden opgave.

Flokken samlede sig spændt om de to konkurrenter. Der var flere og flere, som nu heppede på Abdul. Det gjorde bare Omar ond og beslutsom. Han skulle vise, at han også kunne bruge hovedet. Men hvordan han skulle skaffe fisk til dem alle fra floden uden at bruge en kano og uden at blive våd, det anede han altså ikke.

Han satte sig – for en gang skyld – for sig selv i skyggen af bymuren og rodede i sandet med en sten.

Drengene var gået i gang med at spille bold med en fåremave fyldt med blade, de altid havde med sig. Abdul var både med og ikke med. Han holdt øje med Omar ovre i skyggen.

Pludselig sprang Omar op. Inden nogen kunne nå at gøre noget, greb han fåremaven og løb i fuld fart ud af byen langs floden. Han havde retning mod fiskernes hytter længere mod nord.

.....

Der gik lang tid, før de så Omar igen. Solen var gået ned, og nogle af drengene var på vej hjem. Så opdagede Abdul en person på vej derfra, hvor Omar var forsvundet hen. Personen bar en tung byrde over skulderen.

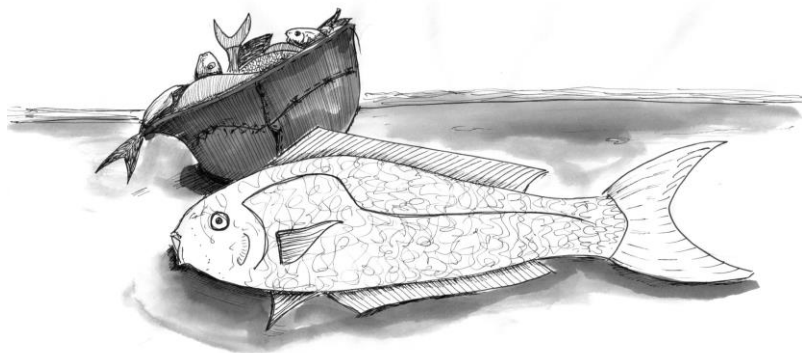
Det er Omar!

Abdul pegede i retning af personen, der lidt efter begyndte at vinke og råbe noget til dem. Et par af de mindste løb ham i møde og kom lidt efter tilbage til de andre.

Omar siger, at vi skal samle sten og tænde et bål; men han vil ikke fortælle hvorfor.

Kort tid efter var Omar nået frem. Han slyngede fåremaven ned fra skulderen.

Så kan I godt komme i gang med at rense fisk, drenge! Der bliver ikke mad, før stenene gløder, så vi kan stege fiskene.

Der blev vild jubel. Drengene fór ud i området og samlede brænde. Da månen stod højt på den kulsorte himmel kunne drengene omsider få sig et dejligt måltid af de duftende, fint stegte fisk.

Og hvad gjorde du så, Omar? Ud med sproget, så vi kan høre, om alt er gået rigtigt til!

Det var igen Jamil, der talte.

Det var meget enkelt: jeg tilbød fiskerne en handel. Jeg fik fisk nu, og så sælger jeg til gengæld deres fisk på markedet de næste to uger. Det er en god handel for dem. De ved godt, at Omar, stor-købmandens søn kan få bedre priser på markedet end dem selv.

Ha-ha! Storkøbmandens søn er blevet fiskehandler. Så kommer du til at stinke af fisk resten af sommeren i stedet for af de fine krydderier i din fars butik.

Den frække Ismail fik en lynhurtig lussing af Omar: *Og så kan det jo være, at jeg viser fiskerne, hvordan de skal få mere for deres fisk ved at sælge dem tilberedte – med min fars krydderier.*

Du kan jo starte med at vaske vores bold ren for fiskeskæl, så vi kan holde ud at spille med den igen.

Nu vendte Omar sig mod Abdul.

Abdul. Mens jeg var på vej tilbage fra fiskernes hytter, havde jeg tid til at finde på din sidste udfordring.

Alle så spændte på Abdul, mens de ventede på Omars udfordring.

Vi bliver på floden. Du skal skaffe os vores egen kano og net, så vi kan komme omkring og fiske, når det passer os!

Du må være tosset! Tror du, at 10 små fisk svarer til en hel kano og fiskenet?

Inden Abdul nåede at tale færdig, jublede hele banden. De skulle have deres egen kano. Abdul skulle skaffe den, fordi Omar havde givet ham opgaven.

Det var som om, konkurrencen allerede var overstået med Omar som den naturlige vinder.

Abdul opgav at overdøve drengene. I stedet gik han sin vej, mens han rystede på hovedet og viste med håndtegn, at de ikke var rigtig kloge og i øvrigt også uretfærdige.

Omar sprang op og løb efter Abdul.

Du er så snedig, Abdul. Du finder på noget. Havde jeg forlangt noget mindre, havde det bare ikke været en stor nok udfordring til dig.

Omar forsøgte at lægge armen om skulderen på Abdul; men han rystede den bare af sig.

.....

Der var gået et par uger. Ingen så rigtig noget til Abdul. Alle regnede med, at han havde opgivet. I stedet fordrev flokken tiden med at besøge markedets nye fiskehandler. Når de kedede sig, hang mange af dem ud i nærheden af Omars bod for at se, hvordan det gik ham i hans nye forretning.

En eftermiddag sad Abdul der allerede, da flokken drev forbi.

Hej Abdul. Vi troede du var rejst fra byen eller noget.

Er der nogen, der skal med på en sejltur på floden?

Selvom Abdul spurgte med lav stemme, hørte alle det alligevel.

....? Hvad? Vi troede, du havde opgivet konkurrencen.

'Opgive'? Hvad betyder det?

Jubii! Vi skal ud og sejle med Abdul. Kommer du med Omar? Du får alligevel ikke solgt flere fisk i dag.

Nede ved floden førte Abdul flokken hen ved siden af den store bro ud for hovedporten til byen. Her lå en kano, der ikke helt så ud som de andre. Den var kortere end mange af fiskernes, og så var den bredere og mere grov i det – både udvendig og indvendig. Til gengæld var der flere stager til den.

Kan den sejle?

Hvor er fiskenettet?

Abdul inviterede Omar og Ahmed med ud på den første afprøvning af kanoen. I starten så det vildt og usikkert ud; men efterhånden fik de tre drenge styr på fiskenettet og deres ny båd. De hoppede rundt i kanoen og vinkede til vennerne på flodbredden. Kanoen gængede faretruende; men i lang tid holdt den sig flydende.

Pludselig var alle tre drenge i samme side for at bjærge nettet. Det blev for meget for kanoen. Den tippede rundt, og dens indhold røg i vandet med store plask. De var dog ikke længere ude, end at de kunne stå på bunden og i fællesskab få kanoen vendt rundt. Mens Abdul skovlede flodvandet ud af båden, trak de to andre den ind til bredden igen.

Her faldt alle omkuld i støvet og gav sig begejstret til at snakke om, hvad de skulle bruge deres ny båd til.

Hvad gør vi nu? Hvem har vundet konkurrencen?

Jamil så op fra sit bræt på Ahmed, cafeejerens søn.

Først skal vi vide, hvordan Abdul har skaffet os kano og fiskenet.

Omar så sig omkring i flokken. Man kunne jo ikke være sikker på, at det var gået rigtigt til.

Som Omar plejer at sige: det var da meget let. Jeg gik til byens store købmand og bad ham skaffe mig en god træstamme og redskaber.

Så snart jeg var færdig med at hugge kanoen til, begynde jeg at fæрге købmandens varer over floden, når han handlede med dem på

den anden side. Da jeg så lovede ham at skaffe Mester Amadou derovre fra til at spille til hans datters bryllup, var den aftale i hus – med fiskenet.

Skal min søster giftes?

Skal vi til at arbejde for Omars far? Det var ikke en del af konkurrencen.

Hvem har så vundet?

Luften var tyk af spørgsmål og overraskelser. Alles øjne vendte mod Ahmed.

Både Omar og Abdul har vist deres styrke og snilde. Begge to kan sørge for deres venner. Begge to har kunnet skaffe gode kontakter. Faktisk synes jeg, de står lige.

Du bliver nødt til at udpege én vinder.

Endnu engang blandede Jamil sig fra sit bræt.

Ja, vi vil have en vinder! Ellers er det snyd!

Nogen råbte på Abdul og andre på Omar.

Til sidst løftede Ahmed armene for at få ro.

Det var en stor præstation af Abdul at bygge en kano for os og skaffe et fiskenet, men det trækker fra, at han har solgt vores arbejde til købmanden.

Jeg dømmes derfor Omar og Abdul til at være 'brødre' fra i dag. Omar er vores fører; men han skal altid have råd fra Abdul, når der

skal ske noget vigtigt. De har begge vist, at de kan overvinde sig selv og få det bedste frem i den anden.

Så på den måde, små duer er jeres fædre faktisk ikke bare bedste venner, men også brødre. Vi fandt ud af, at vi kunne mere sammen end hver for sig.

Og nu skal I virkelig lægge jer og sove, småpiger.

Bjergenes konge

Langs den vilde bjergkam kunne man se en lille række mennesker bevæge sig ned ad en smal sti. De lignede perler i en bedekrans. Ind imellem faldt skikkelserne helt sammen med klipperne bag dem. Så dukkede de frem igen. Da de var lidt nærmere kunne man se, at de bar noget imellem sig. 'Snoren' mellem perlerne var der nogle gange og nogle gange var den væk.

Gud være lovet!

Alle er med tilbage....Det ser ud som om, de har fået ram på bæsterne!

Et nyt tordenvejr brød løs, og regnen gjorde det umuligt at følge folkene videre på vej nedad bjerget.

Kvinder! Gør klar til at holde fest og sørg for tørt tøj til jeres mænd!

Ramzan havde taget kikkerten fra sine gamle øjne, der løb i vand af at knibe sammen. Nu lynede øjnene under den sorte pelshue.

Det meste af landsbyen var samlet i hyrdernes hus – eller rettere de fleste af kvinderne, børnene og de gamle mænd. For et par dage siden var alle hyrderne og de fleste andre voksne mænd draget op i bjergene for at opdrive og nedlægge den flok ulve, som havde hærget deres fåreflokke hele sommeren.

Man var vant til, at ulve fra tid til anden tog sig et lam eller et gammelt får. Ulve skulle – i princippet – også være der. Men dette forår og sommer var det gået helt galt. Ulvene havde dræbt og skambidt adskillige får for flere af hyrderne. Ramzan havde den største flok. Han havde sine tre sønner til at vogte den, når den var på græs i

bjergene. Selv så han for dårligt til at gå med på jagten; men sønnerne var afsted.

Gør maden klar til jægerne. Hvis de har fået ram på bæsterne, skal de sandelig også fejres.

Aslan!

Sørg lige for at få hentet noget mere brænde ind og tænd op i ildstedet, så mændene kan tørre deres tøj. De må være drivvåde efter den tur.

Øh, jah Ramzan... Måske du kan spørge en anden? Jeg er ikke så god til at tænde op. Jeg brænder mig altid.....

Åh den lille kunstner skulle da nødig brænde de sarte fingre. Det kunne jo gå ud over musikken!

Kom Aslan, du hjælper med at bære brændet ind, så skal jeg få gang i det ildsted! Vi skal nok skynde os, Ramzan. Jægerne fortjener det.

Aslan så lettet på storesøster Alla. Det var ikke første gang, hun fik ham ud af en knibe. Det var også bedst sådan, for hun var så god til alt det praktiske. Man kunne godt mærke, at det passede hende fint at vise sig for onkel Ramzan og de andre voksne. Aslan var lige glad. Bare hun tog føringen og lod ham gøre noget, han kunne finde ud af.

Han skyndte sig at putte fløjten i den lille pose, han altid havde med sig. Der blev nok lejlighed til at spille igen senere.

Det er en dygtig tøs, du har dér, Jamil. Hun kommer til at ligne dig mere og mere.

Ramzan blinkede til deres mor, som var i gang med at anrette maden sammen med nogle af de andre kvinder.

Hun rettede sig op og skubbede tørklædet lidt tilbage på hovedet.

Alle mine tre unger er dygtige – bare til forskellige ting. Milana er i fuld gang i køkkenet og bager det lækre brød, du kan sætte tænderne i om lidt. Aslan kan fortrylle alle med sit spil. Han bliver sikkert en stor fortæller, som kan videregive alle de skrøner, du har fortalt i tidens løb – og endnu mere spændende.

Og ja, Alla er praktisk og handlekraftig. Det er der jo brug for, når mændene er væk det meste af tiden – i bjergene eller på café.....

Så-så søster, jeg prøver jo bare at rose; men din tunge er skarp som altid.

Ovre i laden ved siden af hyrdernes hus samlede Alla, Aslan og et par andre store børn brænde i store kurve for i fællesskab at slæbe dem ind til det store ildsted i forsamlingsstuen.

Kort tid efter kunne man høre mændene, der kom tilbage fra bjergene. Trods regnen og den hårde tur, snakkede de højroset sammen. Der var nok stof til at underholde landsbyen resten af aftenen.

Da døren gik op, trampede de ind - dampende og støjende. De mindste børn trykkede næserne mod vinduernes små ruder for at få øje på de døde ulve, som var blevet læsset af bærestængerne under det store halvtag uden for døren.

En – to – tre.....fem!

En af ungerne skulle vise, at han kunne tælle. Mændene havde nedlagt fem ulve.

Utroligt!

De ser bare slet ikke farlige ud. De ligner nogle tynde, våde hunde.

Du skal ikke tage fejl. De 'tynde hunde' var glubske nok. De har taget mindst 15 af vores får og lam i år – og skambidt lige så mange.

Hyrden næsten råbte ad den lille dreng, der var kommet til at kommentere byttet; men han lød nu mere ophidset efter jagten end egentlig vred.

Snart var jægerne og de andre mænd bænket ved de lange borde for at spise pølse, brød og saltgurker, mens de ventede på den varme the, der var på vej.

Rundt om dem hang kvinder og børn ud. De lyttede til jægernes dramatiske beretninger og ventede på deres egen tur til at tage for sig af maden.

Da de havde ventet længe nok, gik Jamil og et par af de andre voksne kvinder til fadene og tog fra til resten, som havde samlet sig ved et par borde i baggrunden.

Ilden knitrede lystigt i ildstedet. Jægerens våde tøj og samovarerne med den varme the dampede om kap. I takt med at stemmerne dæmpedes og Ramzan var begyndt på sine røverhistorier, kunne man høre Aslans spinkle fløjte fra en fjern krog af det store rum. Dens triller var underlægningsmusik til fortællerens messende basstemme.

Ungerne krøb op på deres mødres skød og faldt i søvn én efter én.

.....

Et par uger efter den store ulvejagt, var det tid for kvinder og børn at tage på efterårets første store svampehøst oppe i de skove, som dækkede en del af bjergskråningerne.

Ved solopgang var den brogede flok klar. De voksne kvinder havde travlt med at sørge for, at kurvene var proppede med mad og andet proviant. De kostede rundt med de store piger, som fik kurvene på ryggen til at bære svampene retur til syltning. Pigerne glædede sig til denne forandring i forhold til de daglige rutiner. De mindre piger og drenge, som var store nok til at gå med, hang rundt omkring på trappestenene og småsov. De var blevet halet ud af fjerene noget tidligere, end de plejede.

Aslan var en af de største drenge, som skulle med. Han var egentlig ved at være i den alder, hvor han i stedet skulle med op på fjeldet med fårene; men der var ikke rigtig nogen hyrder, som ville have ham med. Han var upraktisk og stillede en masse mærkelige spørgsmål, som ingen kunne svare på.

De andre drenge på hans alder var begyndt at plage deres fædre for også at komme med på jagt; men Aslan havde ikke længere nogen far at plage. Desuden gjorde geværer ham nervøs. Han fumlede så meget med dem, at ingen af de voksne mænd havde mod på at indivi ham i jagtens glæder.

Det var han faktisk ikke ked af.

Nu skulle han i stedet gøre nytte ved at samle svampe med kvinderne, de unge piger og småbørnene. Det glædede han sig til gengæld til. Der skulle nok blive mulighed for under hvilene at studere skovens dyr og planter. Der var energiske egern, kønne hjortekid, hidsi-ge spætter og majestætiske ørne at holde øje med. Samtidig kunne han øve sig på fløjten og måske finde på en melodi eller to til at beskrive den stemning, naturen bragte ham i.

Først skulle de lige igennem de mørke og skumle skovslugter på den nederste del af det bjerg, der nu skulle høstes for svampe.

Morgentågen hang lavt over de store, gamle stammer. De mosbe-groede kampesten imellem stammerne virkede uhyggelige i tågen. Nogle gange så det ud, som om der stod et par skovtrolde inde i krattet og holdt øje med dem.

Hist og her lå der også væltede træstammer med strittende grene, der kunne ligne soldater med geværer rettet mod dem. Aslans far var som så mange andre mænd fra landsbyen faldet i krigen med de

fremmede soldater nordfra. De havde kæmpet forgæves mod overmagten i disse skove, der gemte på mange dystre minder.

Hvad Aslans fantasi ikke kunne digte, kunne de voksne hjælpe på vej med deres triste fortællinger fra dengang og fra mange af de andre krige, der havde hærgnet deres egn gennem århundreder. Selvom historierne altid handlede om deres landsmænds heltedåd og offervilje i den ulige kamp, så handlede de altså også om, at blive såret og dræbt på alverdens uhyggelige måder.

Bøh!!!

Aslan fór sammen og tabte sin hue og den kurv, han også bar på ryggen.

Øv!

Alla og en af de andre store tøser var løbet i forvejen og havde gemt sig inde mellem træerne for at forskrække ham.

Hvordan kunne de vide, at han var langt væk i de uhyggelige minder, som skovene gemte på?

De grinede og fjollede bare, trykkede huen tilbage på hans hoved og kneb ham i kinden, som om han var en lille dreng. Øv!

.....

Svampejægerne havde været i gang i lysningerne mellem de store træer i mange timer. Kurvene var begyndt at veje godt til. Skjorterne klæbede drivvåde til kroppene - ikke så meget på grund af kurvenes vægt. Mere fordi efterårsvejret var usædvanligt trykkende. Selvom solen ind imellem skinnede igennem skyerne, var luften fuld af væde. Skovenes mange fugle var stort set holdt op med at synge. En beklemt stilhed sænkede sig over flokken.

Vi må skynde os med at blive færdige, så vi kan komme tilbage, inden det bliver for slemt. Det trækker op til uvej. Vi skulle nødtigt blive fanget i mørket her i en del af skoven, jeg i hvert fald ikke kender særlig godt.....

Jamil, Aslans mor skyndede på sine børn og de andre, som arbejde koncentreret rundt omkring dem.

Hun rettede sig besværet op for at orientere sig om vejen tilbage til kendte dele af skoven. Pludselig ruskede kraftige vindstød op i buskene omkring dem.

Hvor kom den vind fra? Aslan rettede sig også op og så sig forvirret omkring.

Orv! Se! Det lyner!

Det var overflødigt at råbe, for hele skovlysningen blev fanget i en kæmpe blits, der fik stammerne til at kaste kraftige skygger.

En mægtig og kulsort sky gled frem bag den nærmeste bjergryg, samtidig med, at tordenbraget rungede rundt om dem. De små børn stoppede deres leg og søgte hen til deres mødre og store søskende.

Der hang en fremmedartet lugt imellem buskene. Krydret og skarp som nogle af de gamle fårehuder, de brugte som sengetæpper - og så alligevel anderledes...

Nu kom lynene og bragene hurtigere efter hinanden og en vind, så alle blade raslede, som instrumenter i et orkester.

Flokken havde søgt ly i krattet under de største træer for den regn, som nu begyndte at falde i spredte og meget våde kæmpedråber.

Alle fandt trøjer og jakker frem og forsøgte at skærme sig så godt som muligt mod uvejret.

Aslan havde fundet et væltet træ, der stadig havde grene med tætte nåle. Det gav lidt ekstra beskyttelse, tænkte han, mod den tiltagende regn.

Zak-zak-zak!!

Et nyt, vildt lyn flængede himlen over dem og kastede et uhyggeligt blå-hvidt lys over deres lysning. Han kunne ikke undgå at få øje på nogle kraftige striber i barken på det træ, hans mor trykkede sig ind til. Der var fire lange striber over hovedet på hende og ved siden af dem fire lignende striber. Som om nogen havde ridset tegn i træet.

Se tegnene over dit hoved, mor! Hvad betyder de?

Han måtte gentage sætningen to gange, før nogen reagerede.

Ja, se! Det er rigtigt nok, mor. Det må være nogen høje mennesker, der har kunnet nå derop.

Milana havde også fået øje på dem.

Hvilke tegn?

Deres mor havde ikke meget lyst til at flytte sig, men trak alligevel tilbage i tørklædet og bøjede sig frem for at kunne kigge op. Hun spejdede mistroisk over sit hoved og så først ikke noget i det halvmørke, tordenskyen nu havde sænket over dem.

Så lagde hun hovedet lidt på skrå og fik pludselig øje på det lyse, friske træ i bunden af de dybe striber.

Hånden, der holdt sammen på hendes jakke fór uvilkårligt op til munden. Så bed hun læberne sammen:

Nåh, det er nu nok ikke noget. Måske grenene fra dit væltede træ, Aslan har ridset mit træ, da det væltede.....

Milana og Aslan så på hinanden. De turde ikke sige noget. Deres mor lød hverken rolig eller overbevisende.

Tordenvejret rullede frem og tilbage imellem bjergene. Af og til så det ud, som om lynene slog ned lige i de største bjergtoppe. Nogle gange kom tordenen med det samme efter lynet, og andre gange tog det nogle sekunder – et tegn på at uvejret bevægede sig frem og tilbage i de nærmeste dale.

Bang!!

Et kæmpelyn ramte toppen af det højeste træ på den anden side af lysningen. Lufttrykket væltede dem, der var tættest på, omkuld. En stor gren bragede ned fra træet og ramte skovbunden samtidig med, at toppen af træet var brudt i brand. Der lugtede svedent efter lynet.

De fleste i flokken genkendte lugten som efter de udbrændte huse i den seneste krig. Mødre trak deres børn ind til sig, og alle trykkede sig med opspilede øjne i deres skjul.

.....

Regnen varede ved i flere timer. Folk flyttede sig så lidt som muligt. Ind imellem skulle én væk for at tisse. En anden forsøgte at rette på sit tøj for at beskytte sig bedre mod regnen, der nu stod lige ned.

Vinden var helt holdt op. Lyn og torden bragede ikke længere om ørerne på dem. Til gengæld var det blevet mørkt. Mørkt som på bunden af en brønd.

.....

Aslan vågnede ved, at Milana blidt ruskede ham i skulderen. Det var stadig sort, sort nat. Regnen var stilnet af, og ind imellem kom månen kortvarigt frem mellem de skyer, som nu hang tungt over dem.

Det var ikke til at se ret langt, fordi en let tåge igen hang imellem de glinsende våde træer.

De voksne kvinder diskuterede, hvad de skulle gøre. Han kunne høre sin mor ind imellem de andre. Hun ville, at flokken skulle gå tilbage den vej, de var kommet. Så kunne de nå landsbyen inden morgen, og inden for mange blev syge af kulden og det våde tøj. Andre talte bekymret om, at det ikke var til at finde vej i tågen, og det ville være for farligt at fare vild, fordi de kunne falde i nogle af de stejle kløfter, der også var på bjergsiden. Ind imellem kunne han også høre nogen græde. De var bange for mørket og ville tilkalde mændene, på trods af at de selv lige nu var mange kilometer væk fra landsbyen og græsgangene!

Aslan var stiv i kroppen af at sidde på hug under sit væltede træ i så lang tid. Han trængte til at blive rettet ud og få varmen ved at komme på benene og få gang i kroppen.

Han bevægede sig, så godt han kunne, efter stemmerne hen mod kvinderne. På vejen fangede Alla hans hånd og fulgte med. Hun så endnu dårligere end han i mørket og tågen, så han blev hendes førerhund.

Mor, hvad er klokken?

Jamen, vi kan altså ikke lade børnene blive her en helt nat. Ulvene og...Ja, hvad er der Aslan?

Hvad er klokken? Er det nat?

Vi har været her nogle timer, så det er nok knap midnat. Der er alt for lang tid til, at det bliver lyst igen.....

Mor, vi er sultne og kolde. De små kan ikke følge med, hvis vi begynder at gå nu.

Kvindernes samtale stoppede. Nogle havde åbenbart hørt, hvad han sagde, så Aslan fortsatte:

Vi har jo et godt sted her, hvor vi kan finde læ, hvis det skulle begynde at regne igen. Inde i krattet er der tørre grene og kviste. Vi bør lave et bål, så vi kan varme os selv og tøjet.

Desuden har vi masser af svampe og bær. Lad os spise noget af det, så vi får kræfter til at gå tilbage igen, når det bliver lyst.....

Han mærkede, at flere af kvinderne kiggede på ham. De mumlede lidt imellem hinanden.

Ja, Jamil. Der er altså noget om det, Aslan siger. De små er alt for trætte, og vi risikerer at fare endnu mere vild, hvis vi forsøger at flytte os nu.....

Hvad vil du gøre, hvis der stadig er ulve tilbage, og de får færden af os? Så kan det ikke nytte, at vi famler os frem i en lang flok.....

Nej, jeg foreslår, at Alla, Milana og jeg samler brænde til et stort bål her ude i lysningen. Vi skal samles om ild, beskytte hinanden og komme til kræfter!

Mødrene til de små kan klæde dem godt på for natten og lave lejer under mit væltede træ. Der må være plads til de fleste.

Det var helt nyt for Aslan!

De voksne kvinder lyttede til ham og begyndte så småt at gøre, som han foreslog. Han frøs ikke længere. Varmen kom tilbage i takt med at han talte og gik rundt, pegede og forklarede.

Mærkeligt nok var han heller ikke bange. Det var der ligesom ikke tid til, når så meget skulle gøres i en fart.

Han kaldte på Milana, for at de tre kunne hjælpes med at samle det brænde i nærheden, der var brugbart. Alla, som så dårligst i mørket, fik til opgave at rydde bålpladsen, så de kunne få plads til at samles om bålet, og så de undgik at starte en skovbrand.

Flokken samledes i løbet af kort tid omkring den kommende bålplads tæt på Aslans væltede træ. Her var mødrene i fuld gang med de midlertidige senge til de små.

Jamil, Aslans mor kom tilbage med et skræppeblad fuld af gløder fra det store træ på den anden side, hvis top var brudt i brand. De så ikke ud af meget. Det forkullede, våde træ lugtede surt.

Vi skal nok forsøge med de gløder; men kan du ikke finde Irina? Hun har sikkert ild. Jeg synes, jeg kan lugte hendes cigaret et eller andet sted.

Det var ikke så tit, hans mor bare så på ham, bøjede hovedet og gjorde, hvad han bad om. I nat var rollerne pludselig byttet om. Der var noget i hendes blik. Hun virkede ikke sur. Mere som om hun tænkte en hel masse.

Du har gjort det rigtig godt med bålpladsen, Alla. Du er så god til at fortælle historier. Du skulle sætte dig ind til de små og fortælle for dem, mens de får sig lidt at spise. Vi får Irina til at tænde op.

Han kunne se, hvordan mødrene havde stillet de store kurve op ad det væltede træ og rensede svampe og bær til alle. Der faldt lidt ro over lejren.

.....

Det var sværere, end han havde troet, at finde gode, tørre brændestykker. Aslan måtte bede flere af de store piger søger længere ind i krattet. Milana førte an. Når hendes bror nu dirigerede arbejdet, ville hun gå foran og gøre sig ekstra umage. Hun svedte og prustede mere og mere, hver gang hun kom med en stak grene.

Milana viste sine veninder, hvordan man fandt dem, der knækkede, blot man slog dem en enkelt gang mod jorden. De var som regel tørre og dermed bedre brænde.

Irina nød at kunne nøjes med at ryge og få ild på småkviste, nåle og tørre blade for at få mere gang i bålet. Hun så ud som om, hun var meget vigtig.

Der var en masse tøj, der skulle tørres og mange kroppe, der skulle have lidt varme og lidt ristede svampe indenbords. Aslan hjalp de store piger med hele tiden at finde mere brænde til det alt for lille bål.

Shamil var en lille fyr, 4-5 år yngre end Aslan. Han kunne ikke sove, og hans mor var optaget af at give mælk til hans lillesøster, så han fulgte troligt i hælene på Aslan. Når Aslan baksede for længe med nogle tunge grene, fulgtes Shamil med snart den ene snart den anden af de store piger i nærheden.

Lige som Aslan fik en vristet en rigtig lang og tør gren fri af et væltet træ, skete det:

Hjææælp!!!

En af pigerne skreg højt, som skulle hun dø på stedet. Det løb ham koldt ned ad ryggen.

Det lød som Milana!

Hun skreg igen og igen. Imellem skrigene kunne han høre en tumlen og en prusten lige i nærheden af hende.

Aslan smed stammen fra sig, greb en stor frisk gren og styrtede det bedste, han havde lært, i retning af Milanas stemme. Han kunne høre Shamil græde ind imellem skrigene og tumlen.

Da Aslan kom frem til de to, forsvandt et par små, mørke skygger ind i krattet; men foran dem var et syn, der fik blodet til at fryse til is i hans årer.

En stor, brun bjørn havde rejst sig på bagbenene og brølede med blottede tænder mod Milana. Hun krummede sig beskyttende ind over lille Shamil. Blodet flød ned af hendes ene kind fra en grim flænge tværs over det ene øje.

Bjørnen svajede og slog i luften med sine enorme lapper, men stoppede et øjeblik, da Aslan slog sin kæp hårdt mod en hul stamme tæt på ham. Nu vendte den sig mod ham, dumpede ned på alle fire og luntede over mod ham.

Aslan slog igen så hårdt han kunne mod stammen. Igen og igen. Bjørnen rejste sig igen og kiggede på den forestilling, Aslan var i gang med.

Hold så op, dumme bjørn!

Han råbte så højt han kunne og med så dyb en stemme, han var i stand til.

Lad Milana og Shamil være! De gør ikke dine unger noget. Du kan jo selv se: de er også bare nogle små-unger. Vi skal nok forsvinde fra din skov så snart, vi får lidt lys og kan finde vej tilbage til vores landsby.

Aslan plaprede løs uden at tænke på, hvad han sagde, mens han trak sig lidt tilbage. Bjørnemor prustede stadig og fægtede med lapperne, mens hun rystede på hovedet med de blottede tænder og bevægede sig lidt fremad.

Langsomt sænkede Aslan stemmen, mens han med den ene hånd famlede under blusen efter det lille hylster.

Så fandt han, hvad han søgte. Han lod kæppen falde og plaprede videre med lavere og lavere stemme. Med rystende fingre trak han den lille fløjte frem.

Da han forsigtigt begyndte at spille sin fineste og dybeste vuggeviser, faldt han selv lidt til ro.

Milana var holdt op med at skribe. Nu sad hun bare på hug over Shamil og hulkede med hånden presset mod den sårede kind. Man kunne knapt høre Shamil snøfte.

I takt med at vuggevisen flød fra det lille instrument holdt de to op med at græde. Mest forunderligt af alt: bjørnemor holdt op med at pruste og vise tænder. Hun stod bare og svajede med et udtryk, som om hun tænkte dybt over, hvor den dejlige lyd mon kom fra.

Tiden stod helt stille. Gik der sekunder eller minutter? Ingen af dem kunne bagefter forklare det.

Pludselig drejede bjørnemor sig bort fra dem, dumpede igen ned på alle fire og luntede samme retning som sine to unger.

Tilbage hang kun den ramme lugt af de tre pelsdyr, som Aslan havde opfanget tidligere på dagen.

Aslan spillede videre, mens han langsomt bevægede sig frem mod sin søster og den lille dreng, hun skærmede med sit eget liv.

Da Milana så op, kiggede hun forbi Aslan. Han vendte langsomt hovedet og opdagede, at alle de store piger og kvinderne var dukket op bag ham.

De slog hænderne sammen, skiftevis hylede og slog høje triller fra struben, som til bryllupper.

Hvis ikke Aslan selv havde fået bjørnene til at forsvinde helt, så gjorde kvindernes larm det bestemt.

Nu for Jamil hen til Milana og Shamil. Først sikrede hun sig, at Shamil var uskadt. Heldigvis var han det.

Så kom turen til Milana. Fra Jamils hals kom en sær lyd. Hun bed sig hårdt i læben:

Kæreste! Lad mig se på dig, pigebarn.

Milana holdt krampagtigt hånden trykket mod den sårede side af ansigtet. Jamil strøg hende over håret og mumlede noget, mens hun forsigtigt løsnede Milanas hånd, så hun kunne undersøge skaden. Jamil gispede.

Alla, gå hen til bedstemor og hent vodkaen. Nu!

Mens hun ventede på spritten, spyttede hun på sit tørklæde og begynde at fjerne snavs og blod fra Milanas ansigt. Hun tog Milana ind til sig. Hun var blevet helt slap og halvsov i sin mors skød. Jamil rokkede sin sårede datter og skiftevis strøg hende over håret og rettede på hendes flængede bluse.

Kæreste barn! Hvor var du dygtig. Du beskyttede Shamil med dit liv. Du er sandelig modig. Jeg er så stolt af dig. Shamils mor har meget at takke dig for.....

Så var Alla der med den lille vodkaflaske, som bedstemoderen altid havde med sig. Jamil fik noget vand fra en af kvinderne og begyndte at vaske sin datters ansigt og hals. Hun gik hårdt til Milanas dybe flænger fra bjørnekløerne for at få dem så rene som muligt. Det samme med det hårdt sårede øje.

Milana vågnede op, græd og strittede så meget imod, at moderen måtte have en af de andre kvinder til at holde hende. Hun kommanderede Aslan til at rive sin undertrøje i strimler for at forbinde Milanas ilde tilredte ansigt med dem.

Først skulle sårene dog renses mest muligt. Hun stak en pind på tværs i Milanas mund og sagde, hun skulle bide til. Så trak Jamil proppen af flasken med tænderne og hældte hurtigt spritten ud over ansigtet og specielt ned i flængerne.

Milana skreg selvfølgelig af fuld hals samtidig med, at Jamil med sikre hænder vikledede forbindningen rundt om hendes hoved, så særligt øjet og den store flænge var godt beskyttet.

Imens holdt Aslan sig tæt til dem. Han sad i skrædderstilling på jorden og fortsatte med at spille sagte på sin fløjte. Måske for at holde sig selv i ro, når han ikke rigtig kunne gøre nogen gavn. Måske for at berolige alle de andre i kredsen omkring dem.

.....

Det begyndte at lysne. Flokken samlede sig tavst med Jamil i spidsen og Alla med lillesøsteren på ryggen lige bag hende. Alle andre tog kurvene på ryggen og begyndte en stille gåsegang tilbage mod deres landsby. Selvom han også bar en kurv, holdt Aslan sig tæt på sin mor og søstre og holdt gang i fløjten. Han spillede nu så højt, at også de bagerste kunne høre ham. På den måde risikerede de ikke at miste kontakt med resten i morgendisen.

Flere gange undervejs var Jamil i tvivl om retningen. Nu var det Aslan, hun spurgte til råds og ikke en af de andre voksne kvinder. Hans stedsans var blevet vakt til live. Det var bare med at komme tilbage så hurtigt som muligt. Han havde en søster, der skulle til læge i en vis fart.

De havde gået nogle timer, og det var blevet sent på morgenen. Solen havde fået magt, og disen var begyndt at lette. Nu kunne de høre nogle mandestemmer råbe.

Snart dukkede de forreste mænd op mellem træerne.

Hvor har I dog været? Vi har ledt efter jer i store dele af skoven, siden uvejret tog fat.

Vi har været omme på sydsiden, hvor vi fandt nogle rigtig gode strøg. Nu er der svampe og bær til den første del af vinteren; men vi fór lidt vild og blev fanget af uvejret.

Hov, hvad er der da sket med din datter? Er hun faldet eller ramt af en gren? Eller værre – var det ulvene?

Jamil forklarede kort, hvad der var sket; men hun havde travlt. En bonde tog Milana på ryggen, for at alle kunne komme tilbage så raskt som muligt. En ung mand blev sendt i forvejen for at få fat i lægen i en nærliggende by. Jamil vidste, at der ingen tid var at spille, hvis Milanas øje skulle reddes, og der ikke skulle gå betændelse i de dybe flænger.

.....

Sidst på dagen var hele familien samlet i deres lille hus. Også Ramzan, Aslans onkel var der. Lægen var netop kommet ud af Jamils soveværelse, hvor han havde behandlet Milana for hendes sår.

Ja, Ramzan – og undskyld – Jamil, jeg er bange for, at øjet ikke kan reddes; men flængerne har jeg fået rensset og syet, så lille Milana igen kan få sit kønne ansigt tilbage. Jeg har også givet hende et par indsprøjtninger, så hun skulle kunne komme sig hurtigt. Hun ser ud til at være en stærk pige.

Jamen, doktor jeg kan betale. Kan hun ikke komme på hospitalet i byen, så øjet alligevel måske kan reddes? Vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt for min lille niece.

Joh Ramzan, jeg kan ikke udelukke det. Hvis I vil forsøge, er det med at få fat i en bil og få hende afsted med det samme.

Men det er i hvert fald fantastisk, at det ikke gik værre. Det er ingen spøg at komme i kamp med en rasende hunbjørn. Hvordan er det dog gået til?

Ramzan så sig omkring i den lille familie. Jamils blik flyttede fra at følge den unge læges læber til med glødende stolthed at se på sin søn, som sad i vindueskarmen og hang med hovedet. Lige nu tav fløjten.

Jah, det er intet mindre end et mirakel, doktor. Jeg har vist haft en helt forkert opfattelse af min nevø.

Ramzan nikkede i retning af Aslan, som måtte gnide de søvnige øjne og rette sig op. De talte åbenbart om ham.

Unge Aslan er virkelig nattens anden helt. Milana var først en sand heltinde. Hun skærmede med sit liv en lille dreng mod de bjørneunger, han fik skræmt op, mens han hjalp med at samle brænde. Hun tog de voldsomme stød.

Men så kom bjørnemor sine unger til hjælp. Milana fik tilkaldt Aslan, da hun gik til angreb. Det var gået forfærdelig galt, hvis ikke Aslan var kommet til. Han var tilstrækkeligt kold i hovedet til at skræmme bjørnen – nok men ikke så meget, at den fortsatte med at angribe.

Nu kommer det vildeste: Tror De ikke, doktor at han finder sin evige fløjte frem og beroliger bjørnemor med sit spil? Hvilken granvoksen mand havde turdet stole på det?

Jamil, min søster her og drengens mor er ellers skrap nok og kan føre an i meget. Men i nat ude i skoven måtte hun overlade det til

sin søn at holde sammen på hele flokken, da de var blevet fanget af uvejret og var tvunget til at overnatte blandt bjørne og ulve.

Der plejer ikke at skulle meget til at skræmme ham, og meget praktisk nytte har vi indtil nu ikke haft af den unge 'kunstner'.

Men han kunne åbenbart overvinde sin egen frygt, når der var brug for det. Han fandt styrke til at gøre det nødvendige og lede andre.

Næste gang, 'Bjergenes konge' her sætter fløjten for munden, vil jeg lytte med den allerstørste respekt.

Lægen så tavst rundt på familiens medlemmer. Jamil rejste sig trætt og gik hen til vinduet for at kramme sin store søn. Takket være ham og Milana havde flokken klaret alle farerne, selvom Milana måske måtte betale en høj pris for at redde lille Shamil.